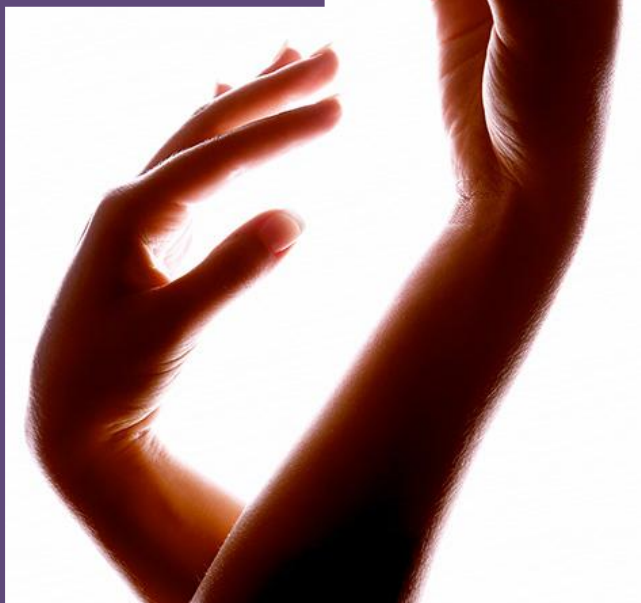

Barnarovet

KURT BLOMQVIST

Barnarivet

En psykologisk thriller med personlighetsklynning i centrum.

1

Det var en dag i juli då Bosse Hermansson fick en körning till Olofström. Tre grabbar som hade tagit några glas och klokt nog hade lämnat bilen hemma. De hade varit på "Tosia bonnadan" i Ronneby, detta årliga spektakel med marknader, tivoli, fylla och morgondagens baksmälla. Nu ville de hem till sina fruar som alla tre var från Thailand.

"Det finns fan i mig inga kvinnor som är så tåliga som de thailändska", sa Bertil. "Min Noi klagar aldrig när jag kommer hem på fyllan. Nej då, hon tycker bara synd om mig och har laddat upp med huvudvärkstabletter när jag har varit ute och rumlat".

"Samma här", sa Bengt. "Fast det ska ju sägas, att det händer ju inte så ofta som väl ä. Då skulle man varken ty a mä frugan eller jobbet".

Per-Ola satt tyst och blundade och det såg ut som om han sov. Men efter en stund sa han:

"Vi känner ju dig, Bosse. Vi har ju åkt med dig flera gånger tidigare och vi vet ju att du är skild och lever ensam. Varför gör du inte som vi och många andra har gjort. Skaffar sig en thailändsk hustru. Bara i Olofström finns det omkring 400 karlar som har gjort det".

Och nu hade han plötsligt blivit riktigt talför. När de passerade Bräkne Hoby sa han:

”Jag känner en man som två somrar arbetade som journalist på Blekinge Posten, som har sin redaktion här i Bräkne Hoby. Han heter Kurt Blomqvist och han flyttade till Thailand för snart sex år sedan, där han bland annat sysslar med att skriva böcker om Thailand. Jag träffade honom senaste gången jag var i Pattaya där han bodde då. Nu har han vad jag hört flyttat till landet där han har ett hus och en ny familj. Han trivs alldeles utmärkt”.

Bosse kände väl till Olofström och alla de thailändska kvinnorna hade han också hört talas om. På skämt brukade man kalla Olofström för ”Lilla Thailand”. Det började nån gång tidigt på 90-talet, då en man som hette Lennart reste till Thailand på semester och kom hem med en vacker thailändsk kvinna. Alla var förvånade och undrade hur i herrans namn han hade burit sig åt. Lennart var ju inte precis någon Don Juan som kvinnorna föll för.

Och Lennart berättade om detta paradiset på jorden där vackra kvinnor stod i kö för att få en man. Det spelade ingen roll hur gammal han var eller hur han såg ut. Alla dög.

Det var så det kom sig att det plötsligt blev kö utanför den lilla resebyrån i Olofström. En kö av karlar som ville köpa biljett till Thailand. En del lyckades få en kvinna med sig hem redan första gången, andra fick göra fler resor. Det var så det hela började.

När de passerade Karlshamn hade det två andra somnat men Per-Ola var fortfarande pigg och ville berätta. Han

hade funnit sin Lek i Pattaya. Hon var från en by utanför en liten stad som heter Ban Kruat i ett område som kallas Isaan, ett stort jordbruksområde i nordöstra delen av landet, där det flesta sysslar med risodling. Så gjorde även Leks föräldrar. Han hade vid ett par tillfällen följt med henne till hennes hem och sett att de hade det mycket fattigt. Lek hade ett barn, en pojke på 5 år, som de hade tagit över till Olofström när de hade gift sig.

”Jag har haft tur. Lek är den perfekta hemmahustrun. Men i ärlighetens namn måste sägas, att det är inte alla som har haft samma tur som jag. En del thailändska kvinnor har ett hett temperament. Det finns dom som har fått riktiga rivjärn. Och då kan det sluta riktigt illa”, avslöjade Per-Ola.

När de vid 2-tiden på natten kom fram till Olofström stannade de utanför Bertils hus. Det tog knappt en minut innan Noi kom ut på trappan och skyndade fram till bilen för att hjälpa Bertil att ta sig ur. Det behövdes. Hon hade tydligen suttit uppe hela natten och väntat.

Per-Ola och Bengt som bodde i samma område steg också av. De tyckte de behövde en uppfriskande promenad innan de mötte sina fruar.

2

Bosse var född i Ronneby, där hans far Herman Hermansson drev en taxirörelse. De bodde i en villa på Övre Brunnsvägen, där han också hade sina taxibilar, tre stycken Volvo. Bosse var enda barnet sedan en syster dött i en ovanlig cancersjukdom i tioårsåldern, något som mamma Svea aldrig riktigt hade kommit över. Efter realexamen hjälpte han till i familjeföretaget och när han sedan fick sitt körkort körde han taxi så ofta han kunde, eftersom pappa Herman hade en dålig rygg och inte längre kände sig så stark.

Pappan dog 1996. Bosse var då 30 år och det var helt naturligt att han övertog taxirörelsen, Hermansons Taxi, som var ett välkänt och väletablerat företag i Ronneby. 1998 hade han gift sig med Sonja, som var dotter till en åkeriägare i Ronneby. Hon hade tidigare fått ett barn med en värnpliktig furir vid F17, en pojke som nu var 5 år gammal. Släktens största skandal, skrek hennes pappa, som skickade iväg henne till släktingar i Lund, där hon i hemlighet födde sitt barn.

Giftermålet med Sonja var på sitt sätt nödvändigt eftersom Sonja väntade barn igen. Inte en skandal till, skrek hennes pappa. Ni måste gifta er!

Vigseln skedde i Ronneby gamla kyrka och hela släkten, grannar och vänner var där för att se på när Sonja skulle bli en ärevördig kvinna. Pappan drog en suck av lättnad. Men det visade sig vara alldeles för tidigt.

Några månader före vigseln hade Bosse varit på en konferens för taxibilsförare i Göteborg. När han en kväll ringde till Sonja var det en man som svarade. När han frågade Sonja vem det var, blev hon till slut tvungen att klämma fram med att det var furiren från F17, pojkens far, som var på besök.

Bosse nöjde sig inte med det svaret. När han kom tillbaka fick han genom vänner veta, att furiren hade stannat hos henne hela natten. När Bosse pressade henne erkände hon att det var sant. Men ingenting hade hänt dem emellan, bedyrade hon.

Ett riktigt dilemma! Barnet som Sonja väntade, kunde vara hans. Men det kunde lika väl vara furirens. Att hoppa av nu skulle bli ännu en jätteskandal i den lilla staden Ronneby.

Äktenskapet med Sonja fick en olycklig start redan från början. Ovissheten om vem som var far till det väntade barnet låg som ett olycksbådande moln över deras äktenskap. När barnet sedan föddes, det blev en pojke den här gången också, sökte han förgäves efter några likheter med sig själv. Det var förstås för tidigt. När han sedan föreslog att de skulle göra ett DNA-test för att få klarhet och Sonja vägrade att gå med på detta, förstod han att hon var lika osäker som han.

Ibland kunde han vara riktigt elak. En gång hade han sagt: "Jag undrar hur länge vi ska behöva vänta tills han gör honnör"! Samlivet upphörde nästan helt och det blev inga fler barn. År 2002 skilde de sig.

Men om det var något han riktigt längtade efter i den här världen så var det att få ett barn som han säkert visste var hans eget.

3

Efter skilsmässan från Sonja hade Bosse inte gjort några allvarligare försök att få tag på någon ny kvinna. Det var heller inte så lätt i den lilla staden Ronneby där alla kände alla. I skvallerkretsar hade han också fått ett dåligt rykte. Bosse Hermansson, det är han som har övergivit sin fru och sitt lilla barn. Jo, det är just snyggt! Inget ansvar för vad man har ställt till med. Skvallerkärringarna hade en tid mycket att prata om.

Det var ingen som visste hur det egentligen förhöll sig. Det hade både Sonja och han själv varit noga med att hålla tyst om. För Sonja som redan hade, vad man kallade ett oäkta barn, hade det varit rena katastrofen. För hans egen del hade det kanske varit en fördel om sanningen hade kommit fram. I varje fall kunde det ha skapat större förståelse bland männen. Men han brydde sig inte.

Bosse hade inte glömt samtalet han hade haft med Per-Ola då han skjutsade honom och hans kompisar till Olofström efter "Tosia bonnadan" i juli. Per-Ola hade sagt: "Du är mycket välkommen och se hur vi har det med våra thaikvinnor i Olofström. Kom när det passar"!

Det här hade Bosse funderat på och en söndag i september ringde han Per-Ola och undrade om det passade. "Självklart, sa Per-Ola! "Du är hjärtligt välkommen"!

Olofström kände han till. Det var en industriort med drygt 7 000 invånare som hade utvecklats från att varit en bruksort till ett högteknologiskt modernt industrisamhälle med Volvo i spetsen. Volvo Verkstadsindustri var samhällets livsnerven och den avgjort största arbetsgivaren. Per-Ola, Bengt och Bertil hade alla tre anställning där.

Han stannade bilen utanför Bertils hus där han hade släppt av dem förra gången. Det var ett ganska stort hus med en imponerande fruktträdgård , där Bertil och hans fru var i full gång med att skörda äpplen.

”Jo, du. Här finns det äpplen av alla sorter. Aroma, Astrakan, Cox Pomona, Gravensteiner och många fler. Min far var en duktig fruktodlare och nu är det jag som tagit över. Det här är min fru”.

”Jag heter Noi”, sa hon, log och sträckte fram handen. Ingen waihälsning. Hon hade tydligen redan blivit försvenskad.

”Nej, nu går vi in och tar oss en kopp kaffe så ska jag kalla på dom andra”, sa Bertil.

Och efter en stund kom Per-Ola och Bengt med sina familjer. En hel hopar barn, de flesta bruna men också några vita. De vita tillhörde Bengt, vars hustru hade dött. Han hade också ett barn med sin hustru Ton. En del hade kommit gående men några hade kommit med mopeder.

”De flesta är ju vana att ta sig fram med motorcykel hemma i Thailand. Mopeden är bra. Den går heller inte så fort som de thailändska fartvidundren”, sa Per-Ola.

”Ni jobbar på Volvo. Men hur är det med era fruar? Har dom också jobb”? undrade Bosse.

”Visst har dom det. Min och Bengts jobbar på Volvo och Per-Olas fru jobbar på dagis. När dom hade lärt sig svenska på kurs var det inget problem att få jobb. Lätt som en plätt. Du hör ju själv hur bra dom pratar svenska”.

Och visst kunde dom det. Visserligen med thailändsk brytning men inga svårigheter att förstå. Det kändes lite märkligt att sitta i Olofström bland brunhyade människor från andra sidan jordklotet som kunde tala svenska. Och samtidigt veta att det finns hundratals likadana som flyttat in i detta samhälle. Ett övertygande bevis på att vi nu lever i en globaliserad värld.

Efter en stund reste sig de tre kvinnorna och gav sig i väg till köket. Och efter mindre än en halvtimme var bordet fullt med thailändska rätter i skålar grupperade kring en risgryta.

”I dag blir det thailändsk mat bara för att du ska få prova på”, sa Bertil. Dom kan också laga svensk mat, fläskkottletter, ärtsoppa och vad du vill ha”.

”Men det ska du veta”, sa Per-Ola. Hur försveskade dom än blir, är dom ändå thai i själ och hjärta. Reta till

exempel aldrig en thaikvinna för hennes religion. Hon tror blint på Buddha och det måste hon få göra”.

Bosse hade fått något att fundera på. Det han hade sett i Olofström såg bra ut. Varför skulle inte han kunna göra samma sak som Bertil, Bengt och Per-Ola? Inte flytta till Olofström förstås. Han hade ju sin taxirörelse i Ronneby. Men var det för fel på Ronneby? Där fanns visserligen inte så många thaikvinnor som i Olofström, om än några. Kanske skulle hon känna sig ensam där. Ett alternativ kunde vara att han flyttade till Thailand. Kanske under vinterhalvåret till att börja med. Taxirörelsen var ju självgående eftersom han hade flera taxiförare som körde när han var borta. För att när han blev pensionär bosätta sig där för gott.

4

Det var den 5 december 2007 som Bosse för första gången satte sina fötter på thailändsk jord. Jord var knappast rätta ordet. Don Muang flygplats som fortfarande fungerade emellanåt i väntan på att den nya flygplatsen skulle bli helt färdig, var mest cement och betong och ett myller av människor. När han hade gått igenom passkontrollen och fått tag på sin resväska spanade han efter en taxi. Spana var kanske fel uttryckt, det behövde han inte. Det var taxiförarna som spanade efter honom. Vid utgången stod ett dussintal taxiförare och hojtade. "Were you go"? "To Pattaya", sa Bosse till den som var mest högröstad.

De for genom delar av Bangkok, denna jättestad där det bor fler människor än i hela Sverige. Skyskraporna var så höga att de nästan förmörkade himlen. Men i deras skugga såg han slumkvarter där fattiga människor bodde. Bosse hade läst en del om Thailand innan han for och han visste att Thailand var ett land där det fanns mycket rika människor som bodde sida vid sida med mycket fattiga. Det var vad han nu kunde se när de åkte genom Bangkok.

"Hotel in Pattaya"?

"Hotel Silver Sand at Jomtien Beach", svarade Bosse.

"Good hotel", sa taxichauffören.

Bosse hade läst om Bangkok, som i slutet av 1700-talet blev huvudstad i landet Siam som Thailand hette på den tiden. Staden hade sedan haft en explosionsartad utveckling och hade i dagsläget omkring 12 miljoner invånare.

Han hade också läst om Pattaya, som på 1960-talet blev en rekreationsort för amerikanska soldater under Vietnamkriget. Från början var Pattaya en sömnig liten fiskeby som på bara ett tiotal år hade utvecklats till Sydostasiens största nöjescentrum. Ryktet om att det i Pattaya fanns massor av amerikanska soldater med fickorna fulla av pengar spred sig som en löpeld över Thailand. Fattiga kvinnor från städer och landsbygd drogs till Pattaya som till en magnet.

De var framme vid hotell Silver Sand vid 17-tiden och Bosse kunde konstatera att taxichauffören hade rätt. Hotell Silver Sand var ett bra hotell. Det låg alldeles vid strandkanten och bara vägen och strandpromenaden, som var kantad med kokospalmer så långt ögat kunde se, skilde det från havet. Utanför entrén fanns en plantering med blommor, blommande buskar och träd. En fägring för ögat. I den rymliga entréhallen fanns bekväma sittgrupper där gäster satt och läste eller tittade på TV. Jag har verkligen haft tur med hotellet, tänkte Bosse.

Bosse hade bokat en semesterresa på tre veckor. Han hade inte tänkt stanna i Pattaya hela tiden utan hade också tänkt resa runt en del och se hur människor hade det på landet. Om det skulle bli så att han nån gång i framtiden

flyttade till Thailand hade han inte tänkt bosätta sig i någon stor semesterort med dess hektiska liv. Hellre då på någon lugn plats på landet om han kunde hitta någon bra kvinna att leva tillsammans med.

Men i första han var det inte det som gällde. Som nummer ett på önskelistan var att hitta en kvinna som han kunde ta hem till Ronneby. Ingen prostituerad, det hade han svårt att tänka sig. Utan en duktig landsbygds kvinna som inte hade varit i närheten av prostitution.

På kvällen tog han en promenad utefter strandvägen och efter en stund fick han se en restaurang där det hängde en svensk flagga utanför. Avenue Inn stod det på en skylt.

"Du ser ut som en svensk", hörde han någon säga. "Kom in och prata och berätta hur det står till i gamla Svedala".

Han hette Björn och det var han som ägde restaurangen. En gemytlig göteborgare som hade flyttat till Thailand för många år sedan.

"Det är många svenskar som har gjort som jag. Bara häromkring har vi ett dussintal som brukar komma hit för att äta och prata mest varje dag", avslöjade Björn.

"Och lite längre fram på den här gatan som heter Soi Welcome, har vi Roffe som har en bar tillsammans med sin thailändska hustru. För några år sedan fick han sällskap med en annan svensk. Håkan som kommit hit för att hjälpa Roffe i baren, sedan Roffes fru fått en hjärnblödning".

Efter att ha han pratat med Björn en stund fortsatte han gatan framåt och efter bara några hundra meter fick han se ännu en svensk flagga som vajade för vinden. Roffes Bar stod de på en skylt för att försäkra honom att han hade hittat rätt.

”Dig har jag inte sett förut”, sa en man i cowboyhatt. ”Kom in och sätt dig”.

Det var Bosses första möte med Håkan. Han kunde då inte ana att de skulle mötas igen om några år under de mest dramatiska förhållanden.

”Jag är här för att hjälpa Roffe, vars hustru har fått en stroke”, fortsatte Håkan. ”Det är Roffe du ser där borta med sin hustru som sitter i en rullstol. Gå bort och hälsa på honom”.

5

”Ja, du ser vad som har hänt”, sa Roffe när de hade hälsat på varandra. I augusti 2005 fick min hustru en stroke och hon blev förlamad i halva ansiktet och vänster sida. Det var mitt livs största olycka. Vi har levt och arbetat tillsammans i mer än 20 år och vi har haft ett mycket bra liv tillsammans. Ödet kan vara grymt ibland”.

Bosse hälsade på hustrun som hette Saipin. Hon gjorde en ansats till ett leende och tog honom i hand.

”Hon har varit den mest perfekta hustrun i alla åren. En bättre hustru kan man inte tänka sig”, sa Roffe.

Bosse kom att tänka på vad han hade sett i Olofström. Där fanns också män som enligt vad de själva påstod hade fått perfekta hustrur som de funnit i Thailand. Det var tydligen inte så omöjligt. Varför skulle inte också han kunna lyckas?

”Jag har haft den stora turen att få hit Håkan som hjälper mig med allt som behöver göras i baren”, fortsatte Roffe. ”Utan honom hade vi inte klarat oss”.

Håkan hade hört vad Roffe hade sagt och kom fram till dem.

”Jag är pensionär och har bestämt mig för att bosätta mig i Thailand. För några sedan byggde jag mig ett hus på landet och skaffade mig en ny familj i en by utanför Ban Kruat i Buriram län. Dit åker jag ibland för att få lite lugn

och andas frisk luft. Men så småningom kommer jag att flytta dit för gott. Det här tar jag bara som en träning inför mitt nya liv. Den dagen då jag ser att Saipin har blivit mycket bättre kanske jag lämnar honom”, avslöjade Håkan.

Det var tydligen inte bara han själv som hade tankar på att skaffa sig en ny familj. Håkan hade det också, även om han ville ha sin familj i Thailand och bo där livet ut. Medan han själv helst ville hitta en kvinna som han kunde ta med sig till Ronneby.

Håkan var änklings och pensionär. Själv var han skild och hade rätt många år kvar till pensioneringen. Men de hade samma mål, att skaffa sig en ny familj i Thailand. Bosse och Håkan hade mycket att prata om den kvällen och flera andra kvällar under de tre veckorna Bosse var i Pattaya.

När Bosse lämnade Roffes bar hade det blivit ganska sent men han valde ändå att ta en promenad tillbaka till hotellet. På vägen dit såg han många barer, där lättklädda vackra flickor ropade på honom och ville att han skulle komma och sätta sig hos dem. Men Bosse var ståndaktig, vilket inte berodde på ointresse utan mera på att han nu var ordentligt trött. Det kommer andra kvällar. Tänkte Bosse.

De följande två kvällarna tog sig Bosse in till Pattaya city där han blev helt förbluffad över vad han såg. På den kilometerlånga strandpromenaden såg han hundratals kvinnor i alla åldrar som alla satt och väntade på någon farang som var villig att ta med dem till hotellet. Eller till

något billigt hotellrum som det fanns gott om utefter strandpromenaden. På sidogatorna fanns det massor av barer och massor av kvinnor till salu. Bosse stannande till vid en bar på Soi 6. Fast egentligen var han tvungen att stanna eftersom tre flickor stod i vägen och hindrade honom att gå vidare.

“Come go with us. We do everything for you”, ropade dom i kör.

Bosse tvekade en stund men sen gick han med dem in för att se vad som skulle hända. De placerade honom i en soffa och frågade vad han ville dricka. “En öl”, sa Bosse. “En Heiniken”.

En av flickorna viftade åt en annan flicka och på ett ögonblick stor en Heinikenflaska på bordet. Ingen av flickorna kunde bra engelska. Bara enstaka inlärd fraser. Om vad han hette och varifrån han kom. För Bosse var det viktigt att kunna prata med sin kontrahent, att utbyta tankar. Men det var i det här fallet stört omöjligt. Det gick inte att få till något samtal.

Det var på en GoGo bar han hade hamnat. En flicka höll på att kråma sig kring en metallglänsande pelare. Hon hade bara behå och små korta trosor. Efter en stund åkte behån av och efter ytterligare en stund åkte trosorna av. Hon dansade nu helt naken.

För att ha något att göra beställde Bosse ännu en öl. Han var ingen stor öldrickare och var vanligtvis väldigt försiktig med alkohol. Det hade med hans yrke som taxiförare att

göra. Men nu var det semester och ingen krävde att han skulle vara spik nykter.

När han hade avslutat sin andra öl frågade en av de tre flickorna som hade haffat honom:

”Vem av oss vill du ha ? Vi har ett rum för våra gäster bakom skynket där borta^.

Att säga: ”Ingen”, hade känts som ett stort svek. De hade ju i alla fall ägnat sin uppmärksamhet åt honom hela kvällen. Han valde avsiktligt den av dem som var minst vacker, eftersom han antog att hon hade mindre möjligheter att tjäna pengar än de de två övriga. Hon blev jätteglad.

Bakom det rosa skynket fanns ett mycket litet rum med en dubbelsäng och en dusch bakom ett plastskynke. Bosse duschade först och kröp ned under ett lakan som var dekorerat med röda hjärtan. Han fick vänta ganska länge innan hon kom, insvept i en handduk. De var tysta. De saknade språk för att kunna tala med varandra. Det enda som hördes var musiken från högtalarna i baren.

Han visste inte vad hon hette och brydde sig heller inte om att fråga. Namnet hade ingen som helst betydelse i detta sammanhang. Det skulle ändå vara bortglömt redan nästa dag.

Det blev ett råknoll utan minsta känslor. Vid ett tillfälle gav hon ett ljud ifrån sig och då gick det för Bosse. Men efteråt fick han för sig att hon bara låtsades.

När de skildes ville hon ha 1 500 baht. 500 baht var för underhållningen, d v s GoGo flickornas uppträdande vid den metallglänsande stängen, försökte hon förklara.

6

”Jag åker till mitt hus på lördag. Om du har lust kan du följa med”, sa Håkan nästa dag de träffades. ”Jag stannar bara några dagar”.

Bosse hade ju hoppats få bekanta sig med landsbygden för att se om han kunde tänka sig att bosätta sig där. Alternativ två om han inte lyckades finna någon kvinna som var villig flytta med honom till Ronneby. Nu hade han sin chans. Och tillsammans med någon som redan bodde på landet och kände till förhållandena där. Och till och med en svensk! Han sa: ”Det vill jag väldigt gärna”.

Roffe skjutsade dem till busstaionen som låg på Tredje gatan i Pattaya. Det var tidigt på morgonen. Bussen gick 07.40 och eftersom det var lördag var bussen full.

”Du får vara beredd på att det är en lång resa. Det är ungeför 35 mil till Ban Kruat och det brukar ta lite mer än åtta timmar till Prahkun Chai som är vår slutstation. Sedan ytterligare en dryg timma med vår bil innan vi når fram till huset, som ligger i en liten by ett par mil utanför staden Ban Kruat”, sa Håkan.

”Men det är säkert inget problem för dig som är ung och stark. Det är värre för mig som snart ska fylla 70. Bussresorna känns riktigt påfrestande och jag ser fram mot den dag då jag kan flytta till huset för gott”.

Och en lång resa var det. De färdades genom slättlandskap och över höga berg som bussen med möda segade sig uppför. Genom byar och städer. För Bosse som gjorde resan för första gången fanns det otroligt mycket intressant att se.

De kom fram till Prahkun Chai vid halvfemtiden och där stor Pheng och väntade med bilen. Hon hade sina båda pojkar med sig eftersom det var lördag och de var lediga från skolan. Pheng var en ganska liten kvinna i 35-årsåldern. Hon talade rätt hygglig engelska och kunde svara på det mesta han frågade om när de for de återstående milen fram till huset.

Så var de äntligen framme. Huset låg lite avskilt från den övriga bebyggelsen. Framför huset fanns en liten sjö, full med röda näckrosor.

”Det var det här jag föll för”, sa Håkan. ”Det är svårt att hitta en vackrare plats att bygga ett hus”.

Runt huset, som var ett enplans hus med en utskjutande terrass under tak, fanns en hög mur. På framsidan var muren lite lägre och där var den prydd med ett vackert järnsmide i guld och blått. Porten var också av järnsmide i samma färger. Det var imponerande.

”Jag hade i början svårt att förstå att man måste omgärda sitt hus med höga murar. Det påminner ju om ett fängelse, tyckte jag. Men numera förstår jag bättre. Inbrott är inget ovanligt. Området ligger nära gränsen till Kambodja och därifrån kommer det ibland stöldligor för att stjäla vad de

kommer över. Och om de får se ett faranghus tror de genast att där finns pengar, guld och annat värdefullt att stjäla. Vi har som väl är hittills blivit förskonade från inbrott. Men man vet aldrig”, sa Håkan.

De gjorde en inspektionsrond i huset. Där fanns ett stort allrum med den obligatoriska TV-apparaten i centrum. Ett litet kök i anslutning till allrummet. Två sovrum med separata toaletter. Håkan la märke till att det ena sovrummet såg mycket bättre ut än det andra. Det var nymålat och hade ett mycket vackert tak med en oval fördjupning i mitten, där det hängde en kristallkrona. Av plast. Toaletten var också mycket bättre än i det andra sovrummet, klädd med vackra keramikplattor. Där fanns också en luftkonditioneringsanläggning. Som Pheng aldrig satte på, berättade Håkan. Eftersom den drog för mycket elektricitet.

”Pheng har alltid varit fattig och därför är hon väldigt sparsam. Hon gör allt vad hon kan för att hjälpa till med pengar. Hon samlar tomflaskor som hon säljer för några baht styck. Utanför tomten har vi en damm där hon har en fiskodling och bakom huset har hon 80 ankor. Hon säljer nu både fisk och ägg för att dryga ut hushållskassan”.

I anslutning till huset hade Håkan byggt ett garage för bilen, ett gästrum och ett utekök.

”Det får du lära dig om du kommer hit. Att thailändska kvinnor ogärna lagar mat inomhus. Det smutsar ned huset, menar dom. De vill laga mat utomhus, som de har gjort i alla tider”.

Bosse fick sova i det fina sovrummet medan Håkan fick nöja sig med det mindre fina. Pheng och barnen sov på golvet på några madrasser framför TV:n.

Bosse hade lagt märke till att det knappast rådde något kärleksfullt förhållande mellan Pheng och Håkan. Han hade väntat sig få se stora kramen när de inte hade träffats på flera månader. Men av det blev det intet. Pheng var vänlig och förekommande men några pussar och kramar blev det inte.

Håkan hade tidigare förklarat att han inte var kär i Pheng. De hade ett annat slags förhållande som mera var ett vänskapsförhållande. Hans strävan var att ge en fattig familj ett bättre liv och samtidigt skapa trygghet för sin egen ålderdom. Sex hade de haft i början, men det hade blivit allmer sällan sedan Pheng två gånger hade blivit opererad för cancertumörer. Pheng hade också sagt att hon inte var speciellt intresserad av sex. Mannen hon var gift med som dog, klagade ofta på att hon inte ville ligga med honom, hade hon berättat.

Det var inte riktigt så Bosse ville ha det. Han ville ha en kvinna som han älska och som älskade honom. Som han hade sett i Olofström.

Det hade blivit lite uppståndelse i byn när de fick höra att en ny farang hade kommit på besök. Flera kvinnor gjorde sig ärende och ville köpa ägg.

”Men det är inte äggen de är intresserade av utan dig”, sa Håkan. ”De vill se om du är en man för dem. För många kvinnor är att få en farang den största lyckan i livet”.

Men det var ingen som Bosse var intresserad av.

De gjorde en biltur till Ban Kruat för att handla på den lokala marknaden som finns i varje större samhälle. På vägen dit, knappt två mil, pekade Håkan ut ett 15-tal faranghus. De skilde sig från den övriga bebyggelsen genom att de var stora och pampiga. Några faranger bodde där året om, men de flesta bodde där bara delar av året.

Pheng var med dem och valde ut vad de skulle handla. Det blev en hel del att lasta över på Zusukins rymliga flak. Bosse betalade och Pheng tackade med ett leende och en wai-hälsning.

De åkte tillbaka efter tre dar. Bosse hade sett vad han behövde se. Ett hus på landet var inte att tänka på. Det var inte realistiskt med tanke på att han fortfarande var i sin aktiva ålder och hade ett lönsamt företag i Ronneby att ta hand om. Vad skulle han syssla med i ett hus på den thailändska landsbygden? Sysslolösheten skulle snart gå honom på nerverna. Återstod alternativ ett. Att hitta en kvinna som var villig följa med honom till Ronneby.

Nu visste han det.

Under de följande veckorna var Bosse ute i svängen en hel del kvällar. Men det började bli enformigt. Det var heller

inte bland prostituerade han förväntade sig finna en livsföljeslagerska. Det var fel marknad.

Det var väl optimistiskt att tro att det skulle lyckas första gången. Per-Ola hade sagt att vanligtvis måsta man gör flera försök innan man hittade den rätta.

”Det är tydligen det du måste göra”, sa Bosse till sig själv.

7

Hemma i Ronneby var allt sig likt. Inte mycket hade hänt under de tre veckor han hade varit borta. På Ronneby Brunnshotell hade det varit en stor konferens för mediafolk. Över 400 personer hade deltagit, berättade hans chaufför som hade haft fullt upp att göra.

Det gamla Brunnshotellet, som på sin tid var Europas största träbyggnad, brann ned till grunden i slutet av 50-talet. Kvar bland runerna blev bara två rykande skorstenar. På mindre än ett halvår hade man byggt en ny och modern hotell- och konferensanläggning som snabbt blev känd och populär. Den nya hotellanläggningen var som en magnet som drog till sig folk. Den hade stor betydelse både för det lokala näringslivet och för Ronneby kommun.

Bosse ringde Per-Ola och berättade om sitt misslyckande.

”Det är alls inget misslyckande. Tvärt om”, sa Per-Ola. ”Det är ytterst sällan man hittar rätt kvinna första gången. Och de som faller för den första gör ofta ett stort misstag. Några här i Olofström har gjort det men det gick åt skogen”.

”Vet du vad du ska göra? Du ska följa med oss nästa gång vi åker till Thailand. Vi gör det vart annat eller vart tredje år för att Lek ska få hälsa på sina släktingar. Nästa gång det är dags blir troligen troligen redan i slutet av det här året”.

Bosse tyckte förslaget lät bra. Man är rätt ensam i Thailand om man kommer ensam, det hade han förstått.

Det var en decemberdag 2007 som Bosse stod med färdigpackade resväskor, redo för en ny resa till Thailand. Hans chaufför haade först tagit honom till Olofström, där Per-Ola och Lek väntade på att följa med, först till Malmö och sedan till flygplatsen i Köpenhamn. Bosse hade den här gången bokat en resa på sex veckor.

”En sak måste du lära dig”, sa Per-Ola. En thaikvinna slutar aldrig att tänka på sin familj även om hon bor 700 mil hemifrån. Min Lek ringer till sina föräldrar och släktingar nästan varje vecka. Som väl är finns det ett rabattkort som gör att man kan ringa väldigt billigt till Thailand. Annars hade jag snart blivit ruinerad”.

Lek som hade hört samtalet bara skrattade. Hon var en förtjusande kvinna, glad och pigg. Och säkert ännu gladare och piggare nu när hon snart skulle få träffa sina släktingar.

Under flygresan berättade Per-Ola vart han och Lek var på väg. Lek hade sina släktingar i en by utanför den lilla staden Ban Kruat.

”Vad lustigt”, sa Bosse. Det var ju där jag var förra gången med Håkan, en pensionär från Linköping, som byggt sig ett hus i en by utanför Ban Kruat”.

”Ja, ibland är världen bra liten”, sa Per-Ola.

Flygresan gick som den skulle. Den enda skillnaden mot förra gången var att de den här gången landade på Suvarnabhumi, Thailands nya internationella flygplats som nu var klar.

Planen var att Per-Ola och Lek direkt från flygplatsen skulle bussen till Leks hem i Ban Kruat. Håkan ville först stanna i Pattaya någon vecka och träffa sina vänner, innan han for dit upp.

”Bli inte bortkollrad av någon skönhet så att du glömmer att komma”, sa Per-Ola.

”Det är ingen risk. Du kan vare helt lugn”, hade Bosse svarat.

Han hade bokat rum på samma hotell som förra gången. På hotel Silver Sand där han hade trivts riktigt bra i den lugna miljön bortom allt stim och stohej. Det första han gjorde nästa dag var att ta en promenad till Roffes Bar, där han träffade sina vänner Roffe och Håkan som blev riktigt glada att se honom igen.

”Jasså, du är redan här igen”? sa Roffe. ”Det är lätt att bli förälskad i Pattaya”.

Vad han menade med det förklarade han inte närmare. Håkan hade som vanligt sin vita cowboyhatt som skyddade flinten både mot solen och närmare beskådande.

”Hur går det med dina planer på att flytta till Thailand”? undrade Håkan.

”Jag är nog mer intresserad av det som jag kallar alternativ ett. Det vill säga att hitta någon som vill flytta med mig till Ronneby”, svarade Bosse sanningsenligt.

”Det borde inte vara så svårt. Det finns massor av kvinnor som drömmer om att flytta med en farang till ett annat land och komma bort från fattigdomen”.

”Jag vet det”, sa Bosse. Det gäller bara att hitta den rätta”.

Bosse berättade sedan att han träffat Per-Ola och Lek som nu hade åkt vidare till Leks hem som som lustigt nog låg i Ban Kruat, samma plats där Håkan hade sitt hus.

”Jag kommer att åka dit och hälsa på dem om någon vecka”, berättade Bosse.

”Då kanske vi ses däruppe. Jag kommer själv att vara där och fira jul med Pheng och pojkarna som jag har gjort varje jul sedan jag kom hit”.

Det var full rulle i baren. Det var mitt i den hetaste högsäsongen och både Roffe och Håkan hade fullt upp att göra med att servera drinkar.

”Jag kommer tillbaka en annan dag. En förmiddag då det kanske är lite lugnare”, sa Bosse och började vandra tillbaka till hotellet. När han hade kommit ungefär halvvägs stannade han till vid en bar som var full av glada flickor. Han slog sig ned och beställde en öl.

Han märkte att det alldeles i närheten satt en kvinna som granskade honom noga. Det var i och för sig inget ovanligt.

Det gjorde alla flickorna när någon ny gäst kom och satte sig i en bar. De brukade le och skratta och prata på och göra inbjudande gester.

Men den här kvinnan satt alldeles tyst. Hon var lite äldre än de övriga flickorna, kanske i 40-årsåldern. Men hon såg bra ut, konstaterade Bosse.

Det tog knappt en halv minut innan ölen stod på hans bord. Kall så att det immade om glaset. Bosse var imponerad över hur fort det alltid gick att bli serverad i Thailand.

När han hade tagit sin första klunk och skulle sätta ned glaset slant handen och en del av ölet rann ut på bordet och på hans byxor.

”Förargligt”, muttrade han för sig själv och såg inte att kvinnan hade rest sig och kommit fram till honom.

”I can help you”, sa hon. ”Jag har hjälpt slarviga karlar förut”.

Han märkte genast att hon talade perfekt engelska, knappast utan någon brytning. ”Hur kommer det sig”, undrade Bosse.

”Jag har bott i England i flera år. I Nottingham”, förtydligade hon. ”Jag heter Nina, men om du vill kan du kalla mig för Ni. Vad heter du?”

”Bosse” sa han. ”Jag är från Sverige”.

Bosse föredrog att kalla henne för Nina. Ni är ju ett artigt tilltalsord i det svenska språket. Om han kallade henne för Ni kändes det som att prata med en främling.

Äntligen en kvinna som man kan tala med, tänkte Bosse. Det är faktiskt första gången det har hänt i Thailand.

Hon blev kvar vid hans bord och när det var dags att lämna baren följde hon med honom till hotellet.

”Du behöver inte vara rädd för att göra mig med barn”, sa hon utan omsvep och rakt på sak. ”Jag har genomgått en operation som gjort det omöjligt för mig att få några barn. Det är mitt livs största sorg. Jag skulle kunna göra vad som helst för att få ett barn”.

Hon var mycket allvarlig och han förstod att hon menade vad hon sa.

Det hon sa berörde honom. Hon var ju på sätt och vis i samma situation som han själv. Han längtade ju själv efter att få ett barn. Han hade fått ett, men han visste inte om det var hans.

Han berättade detta för Nina. Han berättade också att han var i Thailand för att söka en hustru som han kunde få barn med.

”En mor vet alltid att hon är mor till barnet. Men en man kan aldrig vara helt säker på att ett barn är hans”, sa hon ”Det är ett dilemma för mannen”.

Han berättade också om sina vänner Per-Ola och Lek som nu var i Leks föräldrahem i Ban Kruat och dit han själv tänkte resa om någon vecka.

”Ban Kruat”, sa hon och spärrade upp ögonen. ”Det är ju där jag är född. Där har jag bott ända tills jag lämnade hemmet när jag var omkring 20 år”.

Efter en stund sa hon:

”Jag tror jag kan hjälpa dig. Jag har en kusin i Ban Kruat. Hon heter Gulaab. Hon är 30 år. Hon skulle kunna bli en perfekt hustru som skulle kunna föda dina barn”.

Sedan satt hon tyst och funderad en stund.

”Jag tror också att du skulle kunna hjälpa mig”.

”Med vad då”? undrade Bosse.

”Det får du se”, sa denna mystiska kvinna.

8

Nästa förmiddag tog han en promenad till Roffes bar. Nu var det inte många gäster där. Bara några karlar som såg trötta ut och behövde en öl för att pigga upp sig. Varken Roffe eller Håkan syntes till. Men efter en stund kom Håkan ut från toaletten.

”Jag vet inte vad som har hänt. Men numera måste jag gå på toaletten stup i kvarten”, sa Håkan. ”Det gör inte så mycket på dagarna, men på nätterna måste jag ibland upp och pinka tre gånger. Det har väl med åldern att göra”.

Bosse berättade att en av hans chaufförer som var lite äldre hade samma problem. Det kunde ibland bli ett bekymmer på långkörningar då det inte fanns några toaletter i närheten.

”Roffe är kvar hos sin Saipin. Hon har blivit mycket bättre nu. Kan prata rätt hyggligt, men förlamningen i vänster sida sitter kvar. Hon får nog dras med det hela livet”, trodde Håkan.

Håkan berättade att han hade varit i Ban Kruat några gånger och i september hade Pheng varit hos honom några dagar. Hon stannade aldrig länge, sällan mer än tre dagar. Hon kunde inte vara borta från sina pojkar längre tid. Lillpojken gråter varje gång hon reser, sa hon.

Under tiden han hade varit borta hade det skett en del förändringar i baren. Väggarerna hade målats om, toaletten

hade fått nytt golv, en ny toalettstol och nytt kakel på väggarna. Håkan visade.

”Det är viktigt att att toaletten ser fräsch ut”, sa Håkan. ”Om det är smutsigt på toaletten tror gästerna att det är lika smutsigt i köket och på andra plater. Jag fick tjata lite på Roffe, men till sist gav han med sig”.

”En annan sak som vi har gjort”, berättade Håkan. ”Vi har ordnat med en handikappvänlig infart. Tagit bort alla kanter och onödiga upphöjningar så att Saipin lättare ska ta sig fram med sin rullstol. Många gäster har uppmärksammat det här och vi har fått beröm. Det är inte många barer här som tänker på de handikappade”.

Roffe syntes inte till. Han och Saipin brukar komma först fram mot eftermiddagarna, förklarade Håkan. Så länge ville Bosse inte vänta. ”Hälsa Roffe och Saipin. Jag kommer tillbaka en annan dag”.

På återvägen tittade han in Avenue Inn, där Björn satt och pratade med några gäster.

”Kom och sätt dig här”, sa Björn. Du är här igen. Ja, det är lätt att bli förälskad i Pattaya”, fick han höra på nytt.

”Det här är Olle och hans fru Berit. Det har varit här tre gånger under de senaste tre åren. Och det här är Mikael. Hur många gånger han har varit här vet han knappt själv”.

När de hade pratat en stund sa Björn:

”Om du vill veta mer om Thailand och folket har jag böcker på svenska som du kan köpa här. Det är en pensionerad svensk journalist som sysslar med att översätta och skriva egna böcker om Thailand, många är mycket lärorika, kan jag lova dig. Särskilt när det gäller umgänget med kvinnor”.

Bosse blev nyfiken och när han lämnade Björn hade han med sig två böcker. En hette ”Att flytta till Thailand”, den andra ”Pengar Nummer Ett”.

Nina kom till hans hotell nästa kväll. Det var inte överenskommet, men Bosse hade inget emot att få någon att prata med.

”Jag går inte gärna och sätter mig på en bar. Jag är inte ute efter att jaga karlar. Det har jag haft nog av. Dessutom har jag ett förslag till dig som jag ska återkomma till”.

Hon såg fräsch ut och doftade gott. Hon hade en perfekt figur utan ett uns fett för mycket. Hon såg ut som en vältränad idrottskvinna. Hon var klädd i en kort kjol som ändå var lång nog för att uppfylla anständighetens krav och en top som lämnade axlarna bara. På den högra axeln hade hon en tauering, en bild av ett barn sittande på knä med händerna lyfta i en waihälsning.

”Jag ser att du tittar på min tatuering”, sa hon. ”Det är mitt drömbarn som jag inte kan få men som jag alltid bär med mig”.

Tanken på barnet som hon inte kunde få upptog tydligen hela hennes sinnesvärld. Det verkade nästan sjukligt. Visst längtade han själv efter att få ett barn, men det var ingenting han gick och tänkte på hela tiden. Det var förstås en väldig skillnad. Han kunde få. Men det kunde inte hon.

”Jag vet inte om du har tänkt på det”, sa hon plötsligt. ”Men för många thaikvinnor och män har sex en annan

innebörd än det har för västerländska kvinnor och män. I västländerna länder är sex ett ord som är förknippat med kärlek. Det är något som bör ske mellan människor som är förälskade i varandra. Så är det inte alltid i Thailand. Här betraktas sex ofta mer som en ren vänskapshandling”.

”Jag ser dig som min vän”, sa hon efter en stund. ”Jag bjuder”.

Bosse höll nästan på att tappa hakan. Han var inte van vid att det var kvinnorna som tog initiativet. Men han hämtade sig snart.

Efteråt låg de tysta en stund. Men så sa hon:

”Det är inte så ofta som ligger med män numera. Men då det händer förflyttar jag mig själv till en låtsasvärld där allt är möjligt. Och när det går för dig inbillar jag mig att jag har blivit med barn. Det är en obeskrivligt skön känsla”.

Bosse hade några öl i kylskåpet och hon sa inte nej. Hon drack sakta och försiktigt och lämnade hälften kvar.

”Jag sa när jag kom att jag hade ett förslag till dig. Som du redan vet är jag född i Ban Kruat och har min släkt kvar där. När du berättade att du tänker åka till Ban Kruat de närmaste dagarna kom jag på att vi skulle kunna göra det tillsammans. Det var ett tag sedan jag var där och mina föräldrar vill gärna se mig. Jag har bil så vi behöver inte ta bussen”.

”Jag skulle också kunna presentera dig för Gulaab, min kusin, som jag tror skulle kunna bli en utmärkt hustru för

dig. Hon har aldrig varit gift, hon har inga barn och hon har aldrig arbetat på någon bar. Jag kan inte garantera att hon är helt oskuld, men jag är helt säker på att det i så fall inte har varit många där. Hennes pappa är min bror och han är lite gammaldags av sig och en riktig moralens väktare”.

Bosse behövde inte tänka två gånger. Det här var ett ypperligt tillfälle att komma till Ban Kruat, slippa bussen och ha en följeslagare som kände till både folket och trakten.

Det fanns ingen anledning att vänta. De bestämde att de skulle åka redan nästa dag.

10

Hon hade en Honda Civic, vit till färgen. Honda Civic var en av de moderna japanska skapelserna som Bosse gillade bäst. Det var en liten bil jämfört med Volvo, men elegant och smidig. Han hade vid ett tillfälle prövat att köra en sådan hemma i Ronneby,

Hon hade hämtat honom på morgonen utanför hotellet och hon kom prick på minuten klockan 8 som de hade kommit överens om. Punktlighet gillade Bosse, han var själv nogga med att hålla tiden.

Det var inte mycket trafik i Pattaya vid den här tiden på morgonen och de tog sig snabbt genom staden och kom ut på riksväg 34 som ledde till städerna i nordöstra delen av landet. Han märkte att hon var en van förare. Hon var uppmärksam och lite försiktig som många kvinnor är.

"I Sverige har ni vad jag vet högertrafik. Men i England kör man liksom i Thailand på vänster sida".

"Vi hade i Sverige vänstertrafik fram till 1967 då vi gick över till att köra på höger sida. Jag var då bara ett år gammal och för liten att köra bil. Så jag har alltid kört på höger sida", sa Bosse i ett försök att vara lustig.

De hade nu gott om tid att prata. Nina berättade att hon för 5 år sedan hade träffat en engelsman i Pattaya. Hon berättade inte hur de hade träffats, men han antog att hon hade arbetat på en bar. Hon var kanhända en före detta

prostituerad. Tycke uppstod och och nästa gång han kom till Pattaya följde hon med honom till England, till Nottingham, där de gifte sig.

”Vi var faktiskt väldigt lyckliga de första åren”, sa Nina. George älskade mig och jag älskade honom. Han arbetade på ett bokförlag och efter ett par år fick också jag anställning där. Vi hade inga ekonomiska problem. Allt såg ljust ut.

Det var under det tredje året som problemen började komma. Jag märkte att jag inte längre var riktigt frisk och vid en undersökning konstaterade man att jag hade livmoderscancer. Beskedet kom som en chock men jag förstod inte då riktigt vad det innebar. När jag sedan fick veta att jag inte kunde få några barn, rasade världen. Jag grät i veckor. Jag var helt förtvivlad. Jag slutade att äta och George fick mata mig. Jag tappade vikt och såg ut som ett skelett. Jag uppförde mig som en galning och det var jag också konstaterade man på mentalsjukhuset, dit George till slut tog mig. Där blev jag kvar ett halvår och där försökte man bota mig med psykoterapi och mediciner. Jag blev bättre men riktigt bra blev jag aldrig. När jag kom hem hade jag blivit en helt annan människa än den George hade träffat i Thailand några år tidigare. Jag blev till slut en för tung belastning för stackars George och efter ett år skilde vi oss.

Jag vet inte om du förstår vad det betyder för en kvinna att inte kunna föda barn. Att inte kunna leva vidare genom sitt barn. Att allt tar slut när jag dör. Men kanske Buddha

har sett hur jag har lidit i detta livet. Kanske känner han medömkan med mig och ser till att jag får ett bättre nästa liv där jag kan föda barn. Det är mitt enda hopp”.

Bosse hade suttit tyst hela tiden. Han kände en stark sympati för denna olyckliga kvinna, men hade inga ord för att trösta henne.

”Jag är fortfarande inte helt återställd och blir det kanske aldrig”, fortsatte hon. Jag får ibland hallucinationer. Jag har onda drömmar och de handlar alltid om det barn som jag inte kan få”.

Det som Bosse nu hade att berätta om sig själv var ju ingenting mot vad Nina hade berättat. Han nästan skämdes. Hans enda egentliga misslyckande var ju äktenskapet med Sonja. Men vad var det att komma med?

Men något måste han ju säga. Han började med att berätta om sitt äktenskap och om barnet som han misstänkte inte var hans. Han berättade om Ronneby, där han bodde och om sin taxirörelse.

”Du är taxiförare. Det visste jag inte. Då kanske du vill pröva hur det är att köra på vänster sida”?

”Ja, det kunde vara intressant”, sa Bosse och bytte plats med Nina.

Allting var bakvänt. Ratten satt på fel sida och växla måste han göra med vänster hand. Men att köra bil var hans yrke och han vande sig snabbt.

De tog en annan väg en bussen hade kört när han åkte till Ban Kruat med Håkan. Nya vyer och nya intressanta saker att titta på. Thailand är ett vackert land, tänkte han. Han förvånade sig över alla guldglänsande tempelbyggnaderna han såg. De fanns överallt. Hur kunde det behövas så många? I Sverige fanns det en kyrka bara i städer och större samhällen. Med undantag av Stockholm och andra större städer, där det fanns fler.

”Templen har många funktioner i samhället”, förklarade Nina.” Templen är mycket mer än bara en plats för bönestunder och religiösa aktiviteter. Tempelområdet är byns eller stadens livscentrum och tjänstgör som skola, barnhem för föräldralösa, teater, mötesplats, krematorium, en plats för ungdomsföreningar, lekplats och ibland som marknadsplats, politiskt centrum och till och med restaurang.

Buddhismen är den religion som är dominerande i Thailand. Ungefär 95% av landets befolkning är buddister. Landet är fullt av tempel och överallt ser man munkar.

Antalet tempel lär uppgå till omkring 70 000 och antalet munkar på heltid kan vara omkring 250 000. Att vara munk på heltid innebär att man har vigtt sitt liv åt Buddha, ägnar sig åt bön och meditation, att man lever ett asketiskt och avhållsamt liv, vilket innebär att en munk aldrig kan gifta sig och bilda familj.

Alla tempel ser olika ut. Många är stora praktfulla gyllene byggnader. Särskilt vanliga i städer och större samhällen. Andra har en mer återhållsam arkitektur. Men de har alla

samma syfte: Att vara ett centrum för den andliga och mänskliga gemenskapen”.

Det blev en hel liten föreläsning. Bosse undrad nu hur det går till att gifta sig i Thailand. Han var lite nyfiken, även om det förmodligen inte skulle bli aktuellt i hans fall.

”Jag har själv inte gjort det. Jag gifte mig i England. Men jag vet förstås hur det går till”, sa Nina.

”Vad många faranger inte kan förstå är att i Thailand är det regel att man betalar för en hustru.

Det betraktas som en ersättning för vad dottern dittills kostat familjen och en uppskattning av värdet av en förlorad arbetskraft. Vanligtvis är det modern som får pengarna.

Penningssumman varierar. Om dottern har studerat en längre tid har det kostat föräldrarna pengar och måste ersättas. Det kan i sådana fall bli betydande belopp och det berättas om män som sparat i många år men inte lyckats få ihop tillräckligt med pengar för att få den åtråvärda.

Vanligtvis är det munkarna som viger brudparet i templet. Men det händer också att munkar kommer och viger paret i hemmet. Föräldrarna är många gånger de som har sista ordet när det gäller äktenskap. Skulle giftaskandidaten inte ha nog med pengar för att betala för en hustru eller om hans framtidsutsikter bedöms dåliga, kan föräldrarna förbjuda dottern att gifta sig med honom.

Tvångsäktenskap arrangeras ibland av fattiga föräldrar som behöver pengar för att lindra sin fattigdom.

Ett giftermål är en stor händelse, särskilt på landsbygden. Efter vigseln blir det fest med släkt och vänner i brudens eller brudgummens hem där man dukar upp massor med mat och dryck. Munkarna är med och sjunger och ber böner och för det vill de ha en slant. Många bybor vill också vara med på festen och det kan bli riktigt många människor. Festen kan pågå hela natten och fortsätta nästa dag. Ibland pågår bröllopfesten i flera dagar.

Många kvinnor i Thailand i dag har blivit mer självständiga och vägrar att låta föräldrarna utse den de ska gift sig med. Det gäller särskilt i städerna dit många ungdomar flyttar för att söka arbete. Där finner de ofta själva en lämplig partner och gifter sig även om föräldrarna inte samtycker. Men priset för hustrun måste mannen ändå betala. Annars blir han inte populär i hustruns familj. Möjligen kan han få henne på avbetalning”.

”Men i ditt fall är det nog riktigare att ni gifter er i Sverige”, fortsatte hon. Men kanske måste du ändå betala en slant till mamman”.

Oj då! Det var mycket på en gång, tänkte Bosse. Men först måsta jag hitta någon att gifta mig med.

”Vet du vad, Bosse. Jag har nu lärt känna dig rätt bra. Jag tror att du är en bra människa. Jag brukar sällan ta fel

när jag bedömer människor. Jag tror att du skulle bli en bra man för min kusin Gulaab.”.

”Och en sak till. Jag har ju fått pröva dig i sängen. Och du får fullt godkänt”.

De var framme i Ban Kruat redan vid halvtettiden. Förra gången när han hade åkt buss tog det tagit nästan nio timmar. Den här gången hade han haft någon att prata med och därför gick tiden fort.

De åkte först till Ninas hem som låg några kilometer utanför Ban Kruat. Det var en typisk thailändsk bondgård med boskap, höns och hundar. En traktor stod på gården och avslöjade att man drev jordbruk. Föräldrarna var hemma och blev förstås glada att se Nina.

”Jag har fem syskon”, berättade Nina. ”Det är bara en yngre bror som är kvar hemma. De andra är redan utflugna”.

Mamman hade redan mat färdig. De slog sig ned runt risgryran och ett halvdussin skålar med tillbehör som var placerade på en matta på golvet.

”Jag förstår om du kan få lite problem med det här”, sa Nina. ”Jag ska hämta en stol åt dig”.

”Och om du inte klarar starkt kryddad mat ska du undvika den där skålen med de små röda frukterna. Det är chili och det är väldigt starkt”.

Det kände Bosse till. Han hade en gång råkat få vad man kallar Papaya Pok-Pok på sin tallrik och starkt var ett ord som inte räckte till. Det var som om han hade fått eld i munnen.

När de hade ätit blev det prat en lång stund av vilket Bosse inte begrep ett ord. Nina brydde sig heller inte om att tolka.

”Det är inget intressant för dig”, sa hon. ” Det handlar bara om vad som händer här på gården”.

När det äntligen var slutpratad sa Nina:

”Jag förstår att du vill träffa dina vänner. Du kan ringa härifrån”.

Bosse gjorde så och genast hade han den den välkända blekingerösten i sitt öra:

”Jassau, minsann. Du haur hittat hit. Haur du naugon som kan skjutsa dig hit. Eller skau ja hämta daj?

Bosse förklarade att han hade skjuts och gav mobilen till Nina som fick en vägbeskrivning.

”Dom bor i en by som heter Prasart ungefär en kilometer utanför Ban Kruat”, sa Nina. ”Det är inget problem. Jag vet precis var det ligger”.

Nina fick köra eftersom hon visste vart de skulle. Efter inte mycket mer än en kvart var de där.

Han fick genast syn på Per-Ola som var ute på gården, klädd i ett par kortbyxor och en bred stråhatt på huvudet. En sådan som kineserna brukar ha när de arbetar på risfälten. Han var redan brun. Han hade tydligen lätt för att bli solbränd.

”Ja, så här ser det ut”, sa Per-Ola. Så här bor de flesta häromkring. De flesta är bönder och odlar ris och föder upp boskap. Några har gummiträdplantager och skördar gummi varje vecka. Det är det som är mest lönsamt i Thailand i dag”.

Lek kom fram till dem och hälsade, den här gången med en wai-hälsning. Hon såg strålande ut. Det riktigt lyste om henne.

”Hon är lycklig nu när hon får träffa sina föräldrar, sina syskon och vänner”, sa Per-Ola. ”Det är något du måste komma ihåg om du skaffar dig en thailändsk hustru”.

”Det är för tidigt att tänka på det nu”, sa Bosse. Jag måste först hitta någon som är villig följa med”.

”Det kan gå fortare än du tror”, sa Per-Ola.

Nina lämnade dem åt sig själva och åkte hem.

”Jag hör snart av mig”, sa hon.

Familjen hade en pick-up. En svart Izusu med stort flak.

”Vi kan åka en sväng så får du se hur det ser ut i den här lilla byn”, sa Per-Ola.

Byn var egentligen en enda lång gata med hus på ömse sidor. Alla olika, små och stora om varandra. Inga standardbyggen som i Sverige. En del var stora och särskilt påkostade.

”De stora och påkostade är alla faranghus. Där har du till exempel ett som ägs av en thailändsk kvinna som bor i Norge sedan många år tillbaka. Det står tomt hela året utom när hon kommer och hälsar på några månader vartannat år. Utefter den här gatan som knappt är mer än en kilometer lång, finns det ett 15-tal faranghus. Några faranger bor där hela året, men de flesta bor där bara några månader upp till ett halvår”, berättade Per-Ola.

”Vi brukar åka till Buriram, residensstaden i länet, för att storhandla på Big C varje gång vi är här. Vi har just gjort det. I stället kan vi åka till den berömda stormarknaden vid den kambodjanska gränsen där man säljer det mesta till otroligt låga priser”, berättade Per-Ola.

De åkte nästa dag som var en lördag. Det var en resa på cika 5 mil. Marknaden låg precis vid kambojanska gränsen strax före gränskontrollen. Det var ett enormt område med hundratals försäljningsställen där man sålde allt från möbler till levande grodor. Den var helt kambojansk, alla varorna var från Kambodja och var därför billigare än i Thailand. Marknaden var ett uppskattat utflyktsmål, som drog människor från när och fjärran. Eftersom det var lördag var det särskilt mycket människor där och de kunde knappt hitta en plats för att parkera bilen.

”Du undrar kanske över de här levande groderna”, sa Per-Ola när de passerade några ämbar med sprattlande grodor. ”Fritterade grodor betraktas som en delikatess i det här landet. Men det finns också andra delikatesser

som Lek gillar. Som svarta skalbaggar till exempel. Själv har jag lite svårt för den sortens delikatesser”.

Det var heller ingenting som Bosse längtade efter. Han nöjde sig med att se på när försäljerskan håvade upp grodor i vattenfyllda plastpåsar. Det var en lång kö med kvinnor som stod och väntade på sina grodor. Lek var en av dem.

Trots att nästan allting fanns att köpa, var det ingenting som Bosse tyckte han behövde. Han nöjde sig med en solhatt av samma modell som Per-Ola hade.

När de hade vandrat omkring några timmar började det kännas i benen. De tog varsin kaffe på en uteservering.

”Det är lite ”Tosia bonnadan”, över den här platsen”, tyckte Per-Ola. ”Fast mycket värre”.

På hemvägen passade Bosse på att fråga Per-Ola:

”Nina berättade att mannen måste betala för en hustru i Thailand. Har du betalt pengar för Lek?”

”Nej, det har jag inte gjort. Det är något som mera sker thailändare emellan och det är särskilt vanligt på landsbygden”.

”Fast betalt har jag ju gjort ändå”, fortsatte Per-Ola. ”Men inte direkt i form av brudpenning. När vi är här brukar jag köpa något som behövs i hemmet. Det har blivit både en tvättmaskin och ett nytt kylskåp när det gamla hade tjänat ut. Den här gången blev det en mikrougn, som Lek tyckte

dom behövde. Jo då. Moderna saker håller på att invadera landsbygden. Det finns knappast någon familj som inte har en TV. Och där matas de med kunskap om alla västerländska moderniteter och onödigheter. Det är otroligt mycket reklam i thailändsk TV. På gott och ont. De internationella kosmetikaföretagen är där och försöker övertyga alla kvinnor om nödvändigheten att använda just deras schampo och deras förskönande krämer. Thailändska kvinnor är tyvärr vad jag har förstått, rätt lättpåverkade”.

”Ett exempel är Barnängens barnpuder, som inte bara köps för att pudra barnastjärtar. Det allra mesta använder kvinnorna för att pudra sina ansikten så att de blir lika bleka som västerländska kvinnor. Det är då märkligt. Hit kommer västerländska kvinnor för att bli lika bruna som thailändska kvinnor. Medan thailändska kvinnor gör allt för att bli av med sin vackra bruna färg”.

12

När de skildes förra gången hade Nina sagt: "Jag hör av mig". Hon ringde redan nästa dag.

"I morgon kväll blir det ett party hemma hos mig. Dina vänner är också välkomna. Här får du komma och träffa min kusin Gulaab, som brinner av längtan att få träffa sin blivande man".

Det var ett skämt förstod Bosse. Men det kunde inte hjälpas. Det pirrade lite i maggropen.

På vägen dit köpte Bosse en stor bukett blommor med rosor och alla slags blommor. Han förvånade sig över att det var så billigt.

"I Sverige skulle det ha kostat många hundralappar. Särskilt dyrt nu då det är vinter", tänkte Bosse. "Här växer det blommor lika friskt året om".

När de kom fram såg Bosse en lång rad motorcyklar som stod parkerade på vägen utanför huset. Nina kom emot dem och öppnade grinden. Hon var klädd i en vackert mönstrad sidensarong. Bosse överlämnade sin blomsterbukett.

"Väl valda blommor. Särskilt en av blommorna. Varför ska jag förklara senare", sa hon med ett mystiskt leende på sina läppar.

Det var verkligen mycket folk som hade kommit till Ninas party. Kanske ett 40-tal personen, uppskattade Bosse det till. De satt alla samlade i en stor bungalowliknande vägglös byggnad med vasstak.

”Det här alla mina vänner och släktingar”, sa Nina när de kom fram. ”Det här är Bosse och hans vänner Per-Ola och Lek som alla kommer från Sverige. Ni behöver inte gå fram och ta alla i hand. Det räcker med att ni hälsar wai”.

På borden som var utplacerade fanns skålar med fruktsallad och en flaska vin. På varje bord fanns också tända ljus som lyste upp i den mörknande kvällen. Det var riktigt romantiskt, tyckte Bosse.

”Det här bordet är för dig och mig och dina vänner. Plus en person till som redan sitter vid bordet. Det här är min kusin Gulaab”.

Bosse sträckte fram handen för att hälsa men hejdade sig halvvägs och gjorde i stället en wai-hälsning. Gulaab log och besvarade hälsningen.

”Som du ser har jag placerat blomsterbuketten som jag fick av dig på vårt bord. Det har jag gjort med avsikt. I den här buketten finns nämligen en blomma som har en speciell betydelse i det här sammanhanget. Det är den här röda rosen. Ordet för ros på thai är Gulaab. Här har du nu framför dig din ros livs levande”.

Bosse blev nästan rörd. Det var den mest poetiska presentation han någonsin hade varit med om. Han tittade

på Gulaab och såg en fräsch, vacker välvårdad kvinna i sina bästa år. Till yttermera visso och som att förtydliga likheten bar hon en röd klänning.

"Gulaab kan en del engelska. För något år sedan deltog hon i kurs i Ban Kruat och sedan har hon pluggat hemma".

Gulaab hade suttit tyst men så sa hon:

"Jag inte så bra, men kan lära.

"Jag inte så bra på thai, men kan kanske lära", replikerade Bosse.

Lek satt mitt emot henne och de började genast prata med varandra. På thai förstås.

"Du förstår inte vad dom säger. Men Gulaab vill veta hur det är att bo i Sverige", förklarade Nina. "Det är ett gott tecken".

"Gulaab, min ros. Kan det bli hon"?, tänkte Bosse "Men det är förstås för tidigt att veta. Vi måste först få tillfälle att lära känna varandra".

Nina satt och tittade på honom.

"Nå, vad säger du"?

"Jag säger att din kusin är en alldeles förtjusande kvinna. Men vi måste först få tillfälle att lära känna varandra", upprepade han vad han tänkt i sina tankar.

”Det förstår jag. Men du är ju här i sex veckor. Det finns ju tid. Vet du vad jag skulle vilja föreslå? Jag tycker du ska ta med dig Gulaab till Pattaya. Där har ni mer än en månad på er att lära känna varandra. Ni kan åka med mig när jag far tillbaka till Pattaya om någon vecka”.

Bosse hade flera gånger undrat varför Nina var så angelägen om att han och Gulaab skulle bli ett par. Var det bara av omtanke om sin kusin. Eller fanns det något annat skäl? Det var svårt att hitta något.

Bosse var ganska säker på att Nina hade varit prostituerad. Hon hade aldrig berättat vad hon gjorde i Pattaya när hon träffade sin egelsman. Det är kanske så att hon fortfarande tjänar pengar på män i Pattaya. Men om det visste han ingenting.

Det kunde ju vara så att Nina ville att Gulaab skulle få en farang till äkta man som hon själv hade haft. Ingen fattig bondpojke som innebar ett fortsatt fattigt liv på landet. Att skicka henne till Pattaya ville inte göra under några omständigheter. Hon visste vad det livet innebar av besvikelser över män som lovar och lovar men inte håller sina löften.

”Ja, om Gulaab är med på det tycker jag det är ett bra förslag”, sa Bosse.

”Jag har redan frågat henne”, sa Nina. ”Det gör hon gärna”.

Lite förvånande var det allt. Det här var första gången som Gulaab hade träffat Bosse. Hon kände honom inte. Men det är kanske så att Nina hade pratat väl om honom. Hon hade ju heller inte mycket att förlora. Mödomen möjligen om hon hade den kvar.

Bosse hade under den kommande veckan små möjligheter till att prata närmare med Gulaab. Visserligen kom hon flera gånger till Lons hem. Men det var Lon hon pratade mest med. De hade blivit riktigt goda vänner.

”Gulaab vill veta hur det är att bo i Sverige”, sa Lon. ”Hur långt det är mellan Ronneby och Olofström. Om de kan träffas. Om den kalla vintern. Det är inget problem, säger jag. Det finns varma kläder”.

Det var tydligt att Gulaab var intressera, förstod Bosse.

När veckan hade gått tog de plats i Ninas Honda Civic för att bege sig tillbaka till Pattaya. Per-Ola och Lek stannade kvar. De hade inget intresse av att följa med till Pattaya. Gulaab hade bara en liten väska med sig och de hade gott om plats fast bilen var liten.

”Det är tur att Gulaabs pappa, min bror, inte är hemma. Då hade han nog satt sig på tvären”, sa Nina.

Gulaabs pappa var yrkeschaufför och körde stora lastbilar runtom i Buriram län. Han var ibland borta i veckor.

”Men om han bråkar är det jag som tar itu med honom”, tillade hon och såg bestämd ut.

Det var Bosse som körde hela vägen. Han hade nu vant sig vid vänstertrafiken och den bakvända bilen. De stannade till några gånger för att äta och ta en kopp kaffe. Nina och

Gulaab pratade hela tiden och han hade bara att lyssna till ett språk som han inte förstod ett ord av.

De kom fram på eftermiddagen och personalen på Silver Sand verkade inte ett dugg förvånad över att det nu var två som flyttade in i rummet. Nina blev kvar hos dem någon timma, men lämnade dem sedan. Hon hade några vänner hon ville besöka, sa hon.

På Silver Sand fanns det en alldeles utmärkt restaurang visste Bosse och tog med sig Gulaab dit. De fick ett bord för två. Bosse frågade vad hon ville äta.

”*Plaa*”, sa hon. Men kom på sig och tänkte lite och sa i stället Fish. Hon skrattade lite åt sitt misstag men Bosse sa att det bara var bra.”

”Nu kan jag två thailändska ord. *Gulaab* och *plaa*. Ros och fisk. Det är en bra början”

De tog sedan en promenad utefter Jomtien Beach. Gulaab hade aldrig varit i Pattaya tidigare och hon hade aldrig sett havet. Den enda större stad hon hade varit i var i Buriram och någon gång i Surin. Havet fascinerade henne. Hon måste gå ned och känna på vattnet.

”*Glud*”, sa hon. ”Salt”.

De vandrade länge utefter strandvägen och till slut kände Bosse sig trött. Han antog att detsamma gällde Gluaab.

”*Nit noi*”, sa hon. ”Lite”.

De gick tillbaka till hotellet och installerade sig i rummet. Bosse var lite ängslig vad som nu skulle ske. Men det skedde ingenting. Efter att ha duschat kröp de ned i sängen och somnade.

Nästa dag tog han med sig Gulaab till Roffes bar. Roffe var där men inte Håkan. Han hade alldeles glömt att det var jul om några dagar och att Håkan hade berättat att han skulle fira jul med sin familj i Ban Kruat.

”Ser man på”, sa Roffe. ”Jaktlyckan har varit god. Gratulerar”!

”Det kan vara för tidigt att gratulera, men det är i alla fall en god början”, sa Bosse. ”Vi får se hur det går”.

Han berättade sedan om Nina och hur han hade träffat Gulaab, en landsortsflicka från Ban Kruat som ännu inte hade sett mycket av världen.

”Jag håller tummarna”, sa Roffe, och fortsatte:

”Det är alls inget ovanligt att erfarna kvinnor försöker hjälpa sina släktingar att hitta en lämplig partner. En farang står högt i kurs, eftersom de tror att alla faranger är miljonärer. Så är ju inte alls fallet. Se på mig. Ingen miljonär men jag hankar mig fram”.

De följande dagarna gjorde de små utflykter i Pattayas närområde. Bosse hyrde en bil och besökte Elefantbyn som låg ungefär en mil utanför Pattaya. Bosse hade inte varit där tidigare och fann den riktigt intressant. Krokodilfarmen fick också ett besök och givetvis Pattaya

City, där Bosse inhandlade en vacker brosch i smyg. Det skulle bli en julklapp till Gulaab.

I Thailand firar man inte jul även om det var svårt att tro det när man såg alla glittrande juldekorationer i varuhusen. Alla kassörskorna och expediterna hade röda tomteluvor på huvudet, ur högtalarna ljöd amerikanska julsånger och mekaniska jultomtar med vänlig uppsyn satt och nickade i varje hörn. Det var nästan värre än hemma i Sverige.

Gulaab hade aldrig sett något liknande och hon blev tagen av det hon såg. Hon hade sett västerländskt julfirande på TV, men att uppleva det i verkligheten var något hel annat.

”Vårt julfirande har sparat hur, tycker jag och många med mig”, sa Bosse. Julen är vår största religiösa högtid som firas till minne av Jesu Kristi födelse. Jesus är vad som närmast skulle kunna jämföras med er Buddha. Julen har i våra länder numera blivit ett enda stort kommersiellt jippo”.

Dagen före julafton var Bosse på en resebyrå och beställde en resa till Kho Chang, en populär semesterö några mil öster om Pattaya. ”Kho Chang är i med tanke på öns storlek glest befolkat. Den har en varierande natur med tät kuperad djungel och vackra paradisstränder. Boendet passar varje kassa. Man kan bo billiga bungalows eller moderna hotell. Där finns också en stor nationalpark med vilda djur”, stod det i resebroschyren.

”Ja, någon bungalow kommer dit inte att bli tal om”, tänkte Bosse och beställde rum på ett av de större familjehotellen.

Klockan 8 på julaftonsmorgonen stod det en minibuss utanför hotellet och väntade att de skulle kliva in. Den var redan till hälften fullsatt. Den fortsatte och hämtade upp fler personer som stod och väntade utanför sina hotell. Färden gick till staden Trat och den tog en dryg timma. De parkerade i ett hamnområde och när de steg av såg de att färjan som skulle ta dem till ön redan var på väg in.

Det tog inte mycket mer än en halvtimma innan de var över på på andra sidan. Där stod en taxibil och väntade på att ta dem vidare till rätt hotell.

”God service”, konstaterade Bosse.

Hotellet de hade valt låg knappt 50 meter från stranden. Hotellbyggnaden var verkligen annorlunda än man är van vid att hotell ska se ut. Hela byggnaden var gjord av murad kullersten. På något sätt påminde den om pepparkakshuset i sagan om Hans och Greta. Så snart de hade packat upp sina saker och installerat sig i rummet tog den en promenad till stranden. Resebroschyren hade verkligen inte överdrivit. Det här var en riktig paradisstrand med helt kristallklart vatten så att man kunde se fiskarna som simmade omkring.

”Plaa”, sa Bosse som ville visa att han kom ihåg.

Utefter stranden låg en hel rad med bungalows med stråtak. Alls inget tokigt sätt att bo, tänkte Bosse. Men nu hade de sitt pepparkakshotell.

”Jag tycker vi borde ta oss ett dopp”, sa Bosse. ”Har du någon baddräkt”, frågade han Gulaab.

Det hade hon inte.

”Då går vi och köper en”, sa Bosse och gjorde sitt första stora misstag.

Han märkte inte att Gulaab tvekade lite, men hon följde ändå med honom till strandbutiken som låg alldeles i närheten. Där fanns mycket att välja på. De flesta var av bikinimodell som lämnade magen bar.

”Den här röda tycker jag skulle passa min röda ros”, sa Bosse och pekade på en av bikinimodellerna.

Gulaab sa ingenting.

Bosse hämtade sina badbyxor som fanns i rummet och de gick tillbaka till stranden. Gulaab gick in en omklädeshytt och efter en stund kom hon ut i sin röda bikinibaddräkt. Hon såg olycklig ut.

”Jag är ledsen, Bosse. Men jag tycker inte att jag passar i den här. Jag känner mig som en dålig kvinna”.

Vad Bosse inte visste var att thailändska kvinnor avskyr att visa sina kroppar offentligt. Och när han sedan tänkte på vad han hade sett på stranden i Jomtien kom han ihåg att det thailändska kvinnorna badade med kläderna på.

”Snälla Gulaab. Om du inte tycker om den behöver du heller inte använda den”.

Hon gick in i omklädeshytten och kom ut i sin T-shirt och sina kortbyxor. De gick ut i vattnet, han i sina badbyxor och hon i sina vanliga kläder. Bosse hade lärt något nytt om thailändska kvinnor.

Att bada topless i Thailand går alls inte för sig. Det är inte alla europeiska kvinnor som känner till detta. Men om en strandpolis får se en topless kvinna ingriper han som regel. Först står han och tittar en stund, men sedan går han fram och påpekar artigt att bada topless i Thailand är förbjudet.

Det var nu julaftons kväll. Bosse hade beställt en flaska vin till rummet och varit ute och köpt frukt och en bukett röda rosor. Han tände några ljus och släckte lamporna i taket. Det blev riktigt romantiskt.

”Merry Christmas, Gulaab”, sa han och gav henne det vackert inslagna paketet med broschen.

Under de dagar de hade varit i Pattaya hade Bosse inte försökt ligga med Gulaab. Han kände på sig att han måste ta det försiktigt. Men Gulaab anade nu att den här kvällen var något på gång.

”Jag har inte haft många män. Egentligen är det bara en som jag haft på riktigt. Jag träffade honom när jag var 20 år. Han var från byn och vi fick träffas i hemlighet eftersom min pappa bevakade mig, nästan svartsjukt”.

Hon hade till en början svårt att förklara vad svartsjukt betydde. Men med hjälp av sin Thai-Engelska ordbok kom hon fram till ordet *hūng* och så var den frågan löst. Den Thai-Engelska ordboken var en välsignelse.

”Det gick förstås inte att hålla det här hemligt i längden och min pappa förbjöd mig att träffa honom. När han sedan gjorde sin militärtjänst försvann han för gott ur mitt liv”.

Det blev en natt som Bosse sent skulle glömma. De kvinnor Bosse hittills haft hade alltid varit passiva. Men Gulaab var hela tiden aktiv. Hon verkade aldrig vilja sluta. Hon fick orgasm gång på gång. Varje gång gav hon ifrån sig ett kvidande. Bosse hade all möda i världen att hålla tillbaka så att det inte gick för honom för tidigt.

Bosse visste inte vad klockan var när de slutligen somnade. Han vaknade till vid ett tillfälle och tittade ut genom fönstret. Det var fullmåne. Den hade öppnat en skimrande ljusgata över havet och spred ett trolldanskt ljus över landskapet. Det var en sagolik natt. En förtrollad natt.

Bosse hade bokat en resa på fyra dagar. Men de trivdes så bra att de ville stanna längre. Det blev hela 12 dagar innan de återvände till Pattaya. Bosse var nu helt övertygad om att han hade hittat sin rätta kvinna. Med henne ville han gifta sig och få barn. Gulaab hade heller ingenting emot att flytta med honom till Ronneby. Men inte den här gången. Hon ville vänta till hösten.

Bosse gick med på det. Inte för att han ville utan för att han insåg att det var nödvändigt. Han visste genom Per-Ola att man på Sveriges ambassad i Bangkok hade blivit mer vaksam när det gällde att bevilja uppehållstillstånd för thailändska kvinnor. Alltför många hade fått resa till sammans med svenska män som de hade känt en kort tid och som de bara kände helt flyktigt. Det slutade ofta i ett misslyckande och kvinnojouren i Malmö hade fullt upp att göra med att hjälpa thailändska kvinnor som hade blivit både slagna och bedragna. Och Gulaab hade han ju bara känt i några veckor. Att försöka ta med Gulaab den här gången hade varit dömt att misslyckas.

Tillbaka till vardagen hemma i Ronneby som nu hade blivit annorlunda. Framför honom hägrade ett mål. Att bilda en ny familj och få barn med Guulab. Han ringde till Gulaab minst en gång i veckan. Hon verkade glad och förväntansfull. "*Chan kittung kun*", hade hon sagt många gånger. Jag längtar efter dig, hade han lärt sig att det betydde.

Gulaab hade också telefonkontakt med Lon i Olofstöm, och Lon ringde honom och berättade vad de hade pratat om. Det handlade mycket om den planerade flytten till Ronneby. Det rädde knappas någon tvekan om att Gulaab ville komma.

Han hade tänkt besöka Gulaab några veckor under sommaren.

Men i april hände något.

"Jag är med barn", sa Gulaab när han ringde henne.

Hjärtat hoppa till och slog en frivolt i ren glädje.

"Fantastiskt, Gulaab"! Jad planera att komma till dig i juni".

Nu när de ska få ett barn tillsammans borde det vara enklare att beveka ambassaden om att bevilja ett uppehållstillstånd för Gulaab. Först på 3 månader, vilket

sen kunde förlängas ytterligare 3 månader för att slutligen bli permanent.

Han var heller inte särskilt förvånad över att Gulabb var med barn. Han hade minsann gjort allt vad han kunde på Kho Chiang och även senare i Pattaya.

Men i juni månad då han hade tänkt resa uppstod ett oväntat problem. Skattemyndigheten hörde av sig och ville genomföra en revision. Bosse hade aldrig tidigare haft några problem med skattemyndigheten. Bokföringen sköttes av en auktoriserad revisor. Han tog kontakt med honom.

”Det har kommit in en hel rad frågor som egentligen bara du kan svara på. Du måste vara tillgänglig under den tid som revisionen pågår”, sa revisorn.

Det var en stor besvikelse. Men han kunde ingenting annat göra än foga sig i sitt öde. Han tog kontakt med Lek och bad henne ringa till Gulaab och förklara vad en skatterevision innebar. Själv kunde han inte så mycket thai att det räckte att förklara och Gulaab kunde troligen inte så mycket engelska att hon förstod.

Under den de följande månaderna var han fullt upptagen med att besvara olika skrivelser från skattemyndigheten. Redogöra för mätarställningarna på taxibilarna och jämföra med intäkterna från körningarna. Någon kom till och med och tittade vägmätarna för att förvissa sig om att de var i orört skick. Han tyckte det var ett helt onödigt jobb. Han visste ju att allting stämde. Han hade aldrig försökt fuska.

I september fick han veta att Gulaab hade fött ett barn. Det blev en pojke, Han fick veta det genom Lek som hade hört det när hon ringde hem. Barnet föddes den 10 september.

Bosse brann av längtan att få träffa Gulaab och deras barn. Men han fick ge sig till tåls ännu en tid. I december var utredningen äntligen klar. Inga anmärkningar, stod det i protokollet. "Det hade jag kunnat tala om från början", sa Bosse till sin revisor. Men nu kunde han äntligen dra en lättnadens suck.

"Du vet ju hur det är med skattemyndigheterna. De följer bara sina rutiner. Det kan ibland kännas jobbigt", sa revisorn.

Den 20 december klev Bosse ombord på planet som på nytt skulle föra honom till Thailand.

"Lite underligt att det varje gång har blivit i december", tänkte Bosse. Men nu har det slumpat sig så".

Den här gången tog han bussen som skulle föra honom direkt till Buriram. Ett tag kände han sig frestad att ta en taxi, men besinnade sig.

"Har jag stått ut med att vänta så många månader som jag nu har gjort, kan jag stå ut med att vänta några timmar till", tänkte han.

I Buriram stod Gulaabs bror och väntade med en pick-up. I den satt Gulaab med det lilla barnet. Det var en fantastisk känsla att se sitt barn för första gången. Ett

barn som han säkert visste var hans. Han blev nästan gråtfärdig. Barnet var nu nästan tre månader gammalt. Frisk och rund om kinderna. Så riktigt välmående ut. Det gjorde också Gulaab som eiktigt strålade av lycka när hon visade upp deras barn.

”Vi kallar honom Gin”, sa Gulaab. ”Det är för att han är så matfrisk. *Gin* på thai betyder äta”.

”Titta på hans lilla hår”, fortsatte hon. ”Det är nästa lika ljust som ditt. Den här gången behöver du inte tveka om vem som är far till barnet”.

Och faktiskt. Det fanns inte mycket hår, men det lilla som fanns var ljust. Thailändska barn har i allmänhet mörkt hår redan när de föds. Det här var utan tvekan ett farangbarn. Ett halv barn, en *luug khrüng*, som det hette på thai. Bosse kände sig lycklig.

Resan de fem milen till Ban Kruat gick fort. Barnet fick en nappflaska och sov hela vägen.

Bosse hade den här gången bokat en resa på fem veckor. I januari hade de tänkt åka till ambassaden i Bangkok för att ordna med inresetillstånd för Gulaab. Det borde inte vara något problem nu när de hade ett barn tillsammans. Skulle det ta tid kunde Bosse förlänga sin vistelse i landet med några veckor. I slutet av januari hoppades de i bästa fall kunna resa till Sverige, alla tre tillsammans.

Gin hade fått en vagga, gjord av ett stycke tyg, upphängt på en ställning av trä. Det var ett hemsnickeri som

Gulaabs bror hade gjort. Det var enkelt men det fungerade bra. Gulaab satt hela tiden där och höll vaggan igång och när hon fick något annat att göra, tog Bosse vid. Han hade aldrig känt sig så lycklig i hela sitt liv.

Men lyckan skulle inte bli långvarig. Det var på kvällen den 7:e januari. De hade haft några gäster hemma, några vänner till Gulaab. Gulaab hade lagat mat och de hade haft några trevliga timmar tillsammans.

Det var en ovanligt varm kväll för att vara i januari. På dagen hade det regnat och det var fuktigt i luften. Bosse kände att han behövde duscha och gick till *hong naam*, badrummet, där duschen fanns, Gulaab stod i köket och diskade. Barnet låg i vaggan på altanen och sov.

När Gulaab var klar med disken gick hon ut för att se till barnet i vaggan.

Till sin förvåning fann hon att vaggan var tom.

Guulab trodde först att Bosse hade tagit hand om barnet och satt någonstans och gosade med det i knät. Men när hon hörde att Bosse befann sig i badrummet, förstod hon att något hade hänt.

När Bosse kom ut ur badrummet blev han orolig.

”Kan det vara någon som vill skoja med oss och gömt sig någonstans med barnet”? undrade han.

”Nej, det helt omöjligt. Ingen av mina vänner skulle få för sig något så dumt”, sa Gulaab.

De satt och väntad på att något skulle hända. Att barnet på något sätt skulle komma tillbaka. När ingenting hände växte oron till en panikkänsla.

”Vi måste ringa polisen”, sa Bosse slutligen.

Gulaab ringde och efter bara en kvart kom två poliser i full fart på motorcyklar. De hade Genom Gulaab fått veta vad som hade hänt men ville nu ha fler detaljer. Det var inte mycket mer Bosse och Gulaab kunde berätta.

”Det bor ju en hel del folk häromkring”, sa den ena polisen. ”Det är kanske någon som har sett något”.

En av poliserna gav sig iväg för att fråga grannarna. Den andre stannade kvar och ville veta vem Bosse var.

”Ni är vad jag förstår en utlänning. Bor ni här hela året?”

Han ställde frågan till Bosse men det var Gulaab som svarade. Hon berättade hur det var, att de hade ett barn tillsammans och att de planerade flytta till Sverige.

”Är det många som känner till er man och hur han har det. Ekonomiskt till exempel”, undrade polisen.

”Nej inte vad jag vet. Vi pratar aldrig om pengar med andra”, sa Gulaab.

Den andre polismannen kom tillbaka efter en stund.

”En granne säger att han såg en svart pick-up Izusu som stod utanför huset för ungefär en timma sedan. Men något mera hade han inte sett. Han såg ingen som klev ur och närmade sig huset. När han nästa gång tittade var bilen borta”.

Poliserna pratade en stund med varandra och gjorde några anteckningar.

”Vi kommer genast att ruppertera vad vi fått veta till vår chef”. sa en av dem. ”Ni för vara beredda på att han ringer i morgon och vill att ni kommer till polishuset”.

De startade sina motorcyklar och for iväg.

”Var är Gin? Var är Gin?”. Gulaab började gråta och Bosse hade inga ord för att trösta henne. Han var lika orolig och upprörd som hon fast han försökte att inte visa det.

Natten blev en mara. Gulaab bara grät och grät och först fram mot morgonen kunde de få några timmars sömn.

Redan klockan åtta nästa morgon ringde telefonen. Det var polischefen som ville att de omedelbart skulle komma till polishuset. Gulaabs bror skjutsade dem i pick-upen. Polishuset var en stor byggnad som visade polisens betydelse i samhället.

Man visade in dem till polischefens kontor. Ett stort rum med TV-apparat och bekväma fåtöljer. Bakom ett stort skrivbord satt polischefen, en rundlagd man i 50-årsåldern.

”Vi ser mycket allvarligt på det som har hänt”. sa han. ”Vi kommer givetvis att göra allt vad som står i vår makt för att ni ska få tillbaka ert barn”. Ett barnarov är en mycket allvarlig sak. Som väl är händer det mycket sällan. I vår kommun hade det aldrig hänt förut och jag tror heller inte det någon gång har hänt i hela vårt län”.

”Barnarov är oftast förknippat med utpressning. Någon stjälar ett barn och kräver ofta stora summor pengar för att lämna tillbaka barnet. Jag vet inte om någon känner till er ekonomiska status”, sa han och vände sig till Bosse.

”Nej ingen” svarade Gulaab i hans ställe.

”Hur som helst så tror vi att det är någon som är ute efter pengar”, fortsatte polischefen. ”Vi har på senare tid haft en hel del problem med ligor från Vietnam, som kommit hit

för att stjäla motorcyklar och allt annat de kan komma över. Vår förstahandsteori är att det kan vara ett sådant gäng som har iscensatt en kidnappning för att komma åt stora pengar. Redan i går kväll när jag fått veta vad som hade hänt larmade jag alla gränsstationer och alla polisdistrikt här omkring. Det finns nu överallt vägspärrar med poliser som undersöker misstänkta bilar. Främst svarta Izusu-bilar, eftersom en sådan hade syns utanför ert hus i går kväll”.

”Ni får vara beredda på att ni om några dagar får ett telefonsamtal, eller i detta fall troligen ett brev där någon kräver pengar för att lämnat tillbaka barnet. Lämna brevet till oss, men betala ingenting. Vi måste få fast de här banditerna och placera dem bakom lås och bom, så att de inte kan göra om samma sak”, sa polischefen innan de skildes.

När de lämnade polishuset kände de sig något lugnare. Landet kryllade nu av poliser som sökte efter deras barn. Det fanns hopp.

Redan nästa dag hade de stora dagstidningarna barnarovet på sin förstasida. Det var ganska kortfattat och byggt på en pressrelease från polishuset.

BARNAROV I BAN KRUAT

”Fyra månaders baby bortrövad ... Polisen tror ... ungdomsligor från Kambodja ... Söker en svart Izusu pick-up ... Gränsstationerna spärrade ... Poliskontroller utefter vägarna i hela länet...”.

TV hade också ett inslag på nyheterna. Det hade ungefär samma innehåll som tidningarna.

”Ni kan vara ganska säkra på att barnet finns någonstan i närheten”, hade polischefen sagt. De håller sig häromkring och planerar nu hur de ska komma åt lösesumman”.

Att få ett barn bortrövat är bland det värsta som kan hända föräldrar. Den hemska ovissheten om vad som har hänt barnet, att inte veta var barnet finns, om det får någon mat, om barnet fortfarande är vid liv. Bosse och Gulaab var helt förstörda.

Ryktet om vad som hade hänt spred sig snabbt i Ban Kruat där alla hade börjat titta misstänksamt på svarta Izusubilar. Den 10 januari parkerade en annan Izusu utanför Gulaabs hus. Den var inte svart utan silvergrå. Ur den steg Håkan som hade firat jul i sitt hus i en angränsande by. Det visste Bosse att han skulle göra, men det hade han alldeles glömt bort i glädjeyran över barnet.

”Jag har hört vad som har hänt. De är alldeles förfärligt.”sa Håkan.

Bosse blev glad att få någon att prata med på sitt eget språk. Det hade han inte kunnat göra på flera veckor.

”Vad jag har förstått gör polisen nu en massiv insats. Det är mycket märkligt om förrövarna kommer att klara sig. De kommer säkert att åka fast och ni kommer att få tillbaka ert barn”, sa Håkan tröstande.

Bosse kände sig lite lugnare sedan han hade pratat med Håkan. Men nu återstod den plågsamma väntan. Det hade nu gått tre dagar sedan barnet försvann. Något brev hade inte kommit och heller inget telefonsamtal. Telefonsamtal var mindre troligt. Det hade också polischefen sagt. Det var högst osannolikt att förrövarna kände till Gulaabs telefonnummer.

Efter en vecka kom det ett brev. Med darrande händer öppnade Bosse brevet. Det var skrivet på thai och han gav det till Gulaab.

”Ert barn mår bra. Bättre än det hade kunnat ha det hos er”.

Ingen underskrift. Inget krav på några pengar.

17

”Lite märkligt är det”, sa polischefen när han granskade brevet. ”Inga krav på pengar. Det är avstämplat i Ban Kruat. Förmodligen lagt på en brevlåda här. Det är skrivet på en computer för att inte avslöja handstilen. Det här är ett ytterst ovanligt fall. I alla kidnappningar jag känner till har det alltid varit fråga om pengar”.

”Jag tror vi måste ändra taktik”, sa ha efter en stund. ”Jag tror vi måste ta allmänheten till hjälp. Har ni något fotografi på ert barn”?

Det hade dom. En hel bunt i Gulaabs handväska. Bland annat några helt nytagna med närbilder på Gins ansikte.

”Vårt barn har ett ovanligt kännetecken”, sa Gulaab. Han har ljust hår liksom sin pappa”.

”Det var bra ni sa det. Det finns inte många thaibarn som har ljus hår”.

”Jag tänker nu skicka det här fotot till riks-TV i Bangkok och be dem efterlysa det här barnet. Jag tror inte vi har så stor hjälp av tidningarna eftersom thailändare inte läser så mycket tidningar. Men i varje hem finns det en TV-apparat. TV tittar alla på”.

Det var också vad Bosse visste. Han visste också att de flesta kidnappningar av barn skedde för att pressa ut

pengar av föräldrarna som polismästaren just hade sagt. Han hade de hemska dagarna innan brevet kom öppnat sin laptop och på Internet kunde han läsa om de vanligaste orsakerna till kidnappning av barn.

Den vanligaste orsaken är rädslan att en av föräldrarna ska förlora sitt barn under en vårdnadsprocess. Denna form av bortförande sker när föräldrarna håller på att skiljas eller håller på att separera. Detta betraktas i de flesta länder inte som något brott.

”Det skälet är ju inte aktuellt i vårt fall”, tänkte Bosse.

Den vanligaste orsaken till bortföranden av barn är att pressa pengar av barnets föräldrar. Den formen av kidnappning är särskilt vanlig i USA, där lösesumman kan variera från \$ 500 till \$ 100 miljoner.

”Det var ju det polisen och vi trodde ända tills vi fick brevet”, tänkte Bosse. ”Men nu måste vi försöka hitta ett annat skäl”.

I många fall sker kidnappning av barn i samband med andra våldsamma brottshandlingar som våldtäkt och sexuella övergrepp. Ofta är förrövarna alkoholiserade män som inte har kontroll över sina handlingar.

”Heller ingenting som gäller i vårt fall”, sa Bosse, den här gången högt till sig själv.

Det har rapporterats att många barn rövas bort för slaveri. Dessa barn hålls som slavar eller säljs som arbetskraft i de inre delarna av Afrika. En rebellgrupp, Lord's

Resistance Army känd för kidnappning av barn för att använda dem som sexslavar eller barnsoldater.

Detta hade Bosse inte tänkt på men han visste att detta också förekom i Thailand. I gränstrakterna till Burma där ligor rövade burmesiska barn och sålde dem som arbetskraft i Thailand. Men det gällde då betydligt äldre barn som redan kunde användas i arbete. Deras Gin var alldeles för liten.

Det har också hänt att kidnappningar har utförts av kvinnor som inte kan få egna barn och rövar barn för att uppfostra dem på egen hand. De är ofta mentalt störda och kan vara ganska farliga eftersom de inte kan kontrollera sina handlingar. Den här typen av kidnappning är sällsynt och händer mycket sällan.

Det klack till i Bosse. Han fick något att tänka på. Men han sa ingenting till polischefen. Han ville först undersöka lite på egen hand.

Redan följande kväll såg han sitt barn på nyheterna i TV. Det ljusa håret syntes tydligt.

”Detta barn kidnappades den 7 januari i Ban Kruat i Buriram län. Polisen trodde i början att det var ligor från Kambodja eller Laos som låg bakom brottet. Men mycket tyder nu på att det är någon eller några andra som ligger bakom kidnappningen.

Polisen uppmanar nu allmänheten att vara vaksam. Barnet bortfördes troligen i en svart Izusu pick-up. Polisen vill att den som ser något som kan sättas i samband med kidnappningen omedelbart rapporterar detta till närmaste polismyndighet”.

”Barnet har ljust hår”, avslutade den kvinnliga kommentatorn sitt meddelande.

Gulaab började gråta, men Bosse hade egna tankar i sitt huvud. Han berättade inte för Gulaab vad det gällde, men han hade fått en hemsk misstanke. Den var nästan för hemsk för att kunna vara sann.

För att trösta Gulaab sa han:

”I alla fall vet vi nu att vårt barn lever. Det kunde vara mycket värre”.

Efter några dar ringde polischefen och berättade att polisstationer runt om i landet hade fått in massor av tips.

Det hade lett till flera gripanden, men inget av fallen hade med deras barn att göra. Men tydligt var att allmänheten var vaksam och ville hjälpa till. Förmodligen var det mest kvinnor, eftersom kvinnor som hörde av sig, kanske hade lättare att sätta sig in i hur det kändes att förlora ett barn. Men det stämde då inte när det gällde honom själv. Han var lika förtvivlad som Gulaab.

För att ha något att sysselsätta sig med fortsatte Bosse att leta information om kidnapping på Internet. Han fann ingenting mer om förvirrade barnlösa kvinnor men hittade i stället en artikel personlighetsklyvning som han blev intresserad av. Eller dissociativ identitetsstörning, som det hette på läkarspråk. Dubbel personlighet kallades det också. Det handlar om ett tillstånd där en enskild individ kan uppvisa multipla personligheter, olika alteregon, där varje alterego har olika uppfattning om sig själv och sin omgivning. Det mest extrema exemplet på multipel personlighetsuppfattning kan man se i filmen Dr Jekyll och Mr Hyde.

Genom senare tids medicinska mätinstrument har man funnit fysiologiska skillnader i hjärnan hos människor som lider av personlighetsklyvning. Inte sällan finns en nedsatt funktion mellan de båda hjärnhalvorna. Tanke och känsla finns bokstavligt talat i olika delar av den mänskliga hjärnan. Hos dessa människor kan samarbetet mellan de båda hjärnhalvorna ibland upphöra, vilket kan ta sig uttryck i att individen i fråga upplever sig själv som en helt annan person.

Han erinrade sig händelser med den märkliga kvinnan Nina som han hade träffat i Pattaya för ett år sedan. Hon som hade gjort så stora ansträngningar för att han skulle få träffa Gulaab. Hon som inte kunde få barn och hade ett bedjande barn som en tatuering på sin ena axel. Kunde det vara hon som hade tagit deras barn? Det lät nästan otroligt.

Han kom ihåg hur det var när han träffade henne första gången. På baren där hon hjälpte honom torka upp när han hade spillt öl på bordet och sina byxor. Hans första intryck av henne var att hon var en mycket korrekt dam som höll distans till män. När de sedan kom till hotellrummet fick han direkt ändra uppfattning. Där blev hon plötsligt en helt annan person med en vokabulär som mera hos hörde hemma hos en garvad prosituerad.

”Du behöver inte vara rädd för att göra mig med barn”, hade hon sagt rak på sak och utan omsvep. ”Jag är opererad och kan inte få några barn”.

Bosse var ganska övertygad om att Nina hade arbetat som prostituerad i Pattaya. Hur länge hade han ingen aning om, men det kunde ha varit i många år. Tillåtet är det från 18 års ålder. Om han antog att hon hade träffat sin engelsman när hon var 30 år kunde det betyda att han hade varit prostituerad i 12 år. Under de åren hade hon lagt sig till med ett språk och ett beteende som var typiskt för prostituerade kvinnor. En del av hennes personlighet var en prostituerad kvinna.

Under sina år i Nottingham blev hon en ordentlig hemmahustru som bara ägnade sig åt hemmet och mannen. De första tre åren var vi väldigt lyckliga, hade hon sagt. Det var under de tre åren som hon utvecklade sin andra identitet. Hemmahustruns. Hon kunde med andra ord ha två identiteter att växla mellan beroende på omständigheterna.

Sedan kom smällen. När hon blev opererad och fick veta att hon inte kunde få några barn.

Personer som lider av personlighetsklyvning har ofta varit utsatta för en traumatisk händelse. Ofta i barndomen men även senare i livet. För Nina var det beskedet om att hon inte kunde få några barn. Hon blev sjuk och fick tas in på mentalsjukhus.

Han kom också ihåg att hon hade sagt: "Du kan kanske också hjälpa mig".

"Med vad då"? hade Bosse frågat. "Med att få barn", hade han tänkt fråga, men tyckte frågan var alldeles för dum, när hon just hade förklarat att hon inte kunde få några barn.

"Kunde det vara så att hon hade valt honom till pappa i sin personlighetskluvna fantasivärld där ingenting var omöjligt? Hon hade i denna fantasivärld fått en ny identitet. Hon hade blivit barnets mor. Hon hade blivit Gulaab"!

Mycket talade för att det kunde vara så. Men han vågade inte berätta om sina misstankar för Gulaab. Hon hade säkert sagt att han inte var riktigt klok.

Dagarna gick och det kom inga fler brev. Polisen hörde heller inte av sig, vilket betydde att de inte hade något nytt att berätta. De levde som i ett vacuum där ovissheten var en ständig plåga. Grannar och vänner kom och ville veta om om de hade fått veta något mer om deras försvunna barn. Men det var mest påfrestande.

För att skingra tankarna och för att ha något att göra satte de i gång och pyssla i trädgården. Gulaab älskade blommor och en dag åkte de in till Ban Kruat och kom tillbaka med bilen full av rosor. De røjde och rensade och fick till en riktigt vacker rosenträdgård. Men det var mest terapi och barnet var ständigt i deras tankar.

En morgon när Bosse just hade vaknat satt Gulaab upprätt i sängen. Han såg att hon hade gråtit, hon hade tårar i ögonen.

”Jag hade en märkelig dröm”, sa hon. ”Jag drömde att Nina ringde och sa att hon visste var barnet fanns. Var då? undrade jag. Men då la hon på luren”.

Bosse satt tyst. Var detta bara en tillfällighet? Eller hade Nina en telepatisk förmåga som gjorde att hon kunde förmedla sig genom drömmar?

Han tog sats och sa:

”Jag vet att du inte kommer att tro mig. Men jag tror att det är Nina som har tagit vårt barn.

Sedan berättade han om vad han visste om personlighetsklyvning och vad som hade hänt när han första gången träffade Nina i Pattaya.

”Det låter ofattbart”, sa Gulaab när hon hämtat sig från chocken. ”Men jag har många gånger undrat över Nina och hur hon ibland beter sig. ”Kan det verkligen vara så. Och hur ska vi göra för att få reda på hur det förhåller sig”?

Det hade Bosse inget svar på. Men han tog fram sin mobiltelefon och ringde Ninas nummer.

Telefonen var avstängd.

20

Nästa dag tog Gulaab sin motorcykel och for till Ninas hem för att fråga om de visste var Nina fanns.

”Vad vi vet är hon i Pattaya”, svarade brodern som var hemma. ”Vi har inte hört av henne på ett tag. Hon brukar inte ringa så ofta”.

Vad han glömde att berätta, eller vad han kanske inte visste, var att Nina hade varit på ett kort besök i början av januari. Han var själv inte så ofta hemma. Bodde ibland hos en flickvän i en grannby.

”Men varför skulle hon stänga av sin mobiltelefon om hon var i Pattaya”? undrade Bosse när hon kom tillbaka. ”Det verkar underligt. Det är ju där hon har sina vänner och bekanta”.

Bosse blev mer och mer säker på att Nina hade något med barnets försvinnande att göra. Ju mer han tänkte på det desto säkrare blev han att det var hon som hade tagit barnet. Men var skulle de börja leta?

Nästa dag for dom in till polishuset och bad att få tala med polischefen. Han kom genast ut och bad dem stiga in på hans kontor.

”Har ni något nytt att berätta”? frågade han.

”Ja, det har vi”, sa Gulaab. Och så drog hon hela historien som Bosse hade berättat för henne.

Polischefen lyssnade uppmärksamt och sköt ibland in en fråga.

”Det ni berättar är i högsta grad intressant och bör genast följas upp”, sa han. ”Vet ni om hon har någon bil?”

”Ja, en Honda Civic. Den är vit”, svarade Gulaab.

”Jag kommer nu göra så att jag kompletterar efterlysningen med de uppgifter ni nu har lämnat till mig. Jag tror att vi snart ska få fast den här kvinnan”, sa han.

Redan samma kväll kunde de på nyheterna höra att polisen nu sökte efter en thailänds kvinna i 40-årsåldern som färdades med ett fyra månader gammalt barn i en vit Honda Civic.

”Jag glömde att berätta en sak”, sa Gulaab när de skulle gå och lägga sig på kvällen. ”Polischefen berömde dig för din slutledningsförmåga”.

Ordet slutledningsförmåga hade hon svårt att förklara. Men med hjälp av ordboken fick hon till slut till det.

”Han sa att du nog skulle ha kunnat blivit en bra polis”.

21

Nina

Nina bodde i en lägenhet på Soi 6, en bigata till Jomtien Beach. Den var på två rum och ett litet kök. Hon hade ägnat mycken tid till att få den mysig och ombonad med en sittgrupp framför TV:n, tavlor på väggarna och mattor på golvet. Lite som hon hade det i Nottingham.

På kvällarna gick hon ned och satte sig i baren som låg på Jomtien Beach alldeles i närheten. Den bar där hon hade träffat Bosse första gången. Hon pratade inte mycket med de andra flickorna, hon höll sig mest för sig själv.

Om det kom någon man som visade intresse tog hon med honom till lägenheten. Men om det bara fanns tråkmånsar kunde det hända att hon tog en promenad utefter strandvägen. Hon hade lätt att få kontakt med män. Hon såg bra ut och hade lätt för att prata. Hon var frispråkig och kunde ibland säga saker så att männen rodnade. Och så hade hon den stora fördelen att hon kunde engelska.

Hon gjorde det inte i första hand för pengar. Det hade hon ganska bra med efter skilsmässan. Hon gjorde det för att hon kände det som en del av sin natur.

Hon kunde ibland få hallucinationer. Det hände vanligtvis sent på nätterna innan hon skulle somna. Det var en annan Nina som pressade på och ville fram. På nätterna

hade hon ofta hemska mardrömmar. De handlade nästan alltid om barnet som hon inte kunde få. I drömmen hade hon fått ett barn, men det försvann. Någon hade tagit det ifrån henne.

Nina hade ringt Gulaab några gånger och undrat hur hon hade det. Gulaab hade berättat att allting var bra. Bosse var en bra man och hon tackade henne för att hon hade fört dem samman.

När hon ringde i september var det inte Gulaab som svarade utan hennes bror, som berättade att Gulaab befann sig på sjukhuset. Hon hade just fått ett barn. En pojke.

”Underbart! Det var precis vad jag hade hoppats. Hälsa Gulaab att jag kommer snart”, sa hon och avslutade samtalet.

I december hade Nina en svår kris. Hallucinationerna kom allt oftare och hon kände att något höll på att hända med henne. En morgon när hon vaknade kände hon en enorm längtan efter Gulaabs barn. Hon längade efter att få se det och hålla det i sin famn. Det var en helt annan känsla än att bara längta efter ett barn. Det var moderskänslor. Nina var på väg in i ett nytt alterego. Hon var på väg att bli Gulaab.

Hon slutade helt att gå till baren om kvällarna. Det intresserade henne inte längre. Hon var helt uppfylld av tankarna på Gulaabs barn. Sitt barn som hon nu kände det. Om nätterna drömde hon om det och i drömmen

fanns ofta Bosse med. Mannen som var far till hennes barn.

En dag i början av januari satta sig Nina i bilen för att bege sig till Ban Kruat. Hon hade dagen innan varit ute och handlat babykläder, blöjor, en hel kartong med babymat och en nappflaska. Hon kände sig oerhört lycklig när hon startade bilen. Äntligen skulle hon få se sitt barn.

Hon kom fram till föräldrahemmet nån gång på eftermiddagen. Det var bara föräldrarna som var hemma. Brodern var på ett jobb någonstans.

På kvällen nästa dag sa hon att hon ville låna bilen, Den svarta Izusu-pickupen för att besöka några vänner. Bensinen var nästan slut i hennes egen bil, sa hon.

När hon kom fram till Gulaabs hus hade det redan blivit mörkt. I Thailand börjar det mörkna reda vid sextiden och klockan åtta är det helt mörkt. Hon stannade bilen på vägen utanför där den var helt dold av några buskar. Hon tittade mot huset. Det var upplyst, men några människor syntes inte till. På altanen utanför huset fanns en vagga.

Hon väntade en stund. Steg ur bilen och såg sig omkring. Inga grannar syntes till. Med några raska steg var hon framme vid vaggan, tog barnet och skyndade tillbaka till bilen. Startade och försvann.

Hon åkte tillbaka till föräldrarnas hus. Ingen syntes till. De satt förstås som vanligt framför TV:n. Hon lyfte ut barnet och placerade det i sin egen bil. Babykläderna och

barnmaten fanns redan där. Hon lät nycklarna sitta kvar i pick-upen och for därifrån.

Nina hade en farmor som bodde i en liten by mellan Ban Kruat och Prahkun Chai. Det var ungefär 2 mil dit. Det var dit Nina nu var på väg med barnet. Hennes farmor var förståndshandikappad och gravt senil. Hon bodde ensam i ett gammalt hus som knappt stod för sig självt. En kvinna i byn kom varje dag med en portion mat. Någon annan kontakt med verkligheten hade hon inte.

Farmodern reagerade knappast när hon steg in in med barnet i famnen. Hon bara tittade till, nickade lite och rörde på den tandlösa munnen. Men några ljud kom inte.

Det såg bedrövligt ut. Inga sängar och nästan inga möbler, bara ett litet lågt bord. Ingen TV. Det fanns två rum. Det ena stod oanvänt och det var det Nina nu försökte fixa till så att det blev beboeligt.

Barnet hade sovit hela tiden men vaknade nu till och började gnälla. Han vill förstås ha mat, tänkte Nina.

Hon kände en obeskrivlig lycka när hon för första gången stack nappflaskan i den lilla munnen. Hon var nu mor. Hon var Gulaab.

22

Nina satte nästa dag igång att göra rent och städa och efter många timmars arbete såg det så bra ut som det kunde bli. Hon lade ut madrasser på golvet där hon kunde sova med barnet. Egentligen brydde hon sig inte så mycket om hur det såg ut i rummet. Hon levde i sin egen lilla lyckobubbla.

Nina kände inte den minsta samvetsförebåelse för vad hon hade gjort. Varför skulle hon göra det? Det var ju hennes barn som hon hade fått med Bosse. Nu hade hon kommit för att ta hand om det. Det var bara hennes plikt.

Men någonstans i hennes hjärna fanns en reminiscens av den riktiga verkligheten. Efter några dagar tog hon fram sin laptop och skrev ett brev:

”Ert barn mår bra. Bättre än det hade kunnat ha det hos er”, skrev hon.

”Jag vill bara att Gulaab och Bosse ska veta att barnet har det bra”, tänkte hon.

Huset de bodde i låg ett bra stycke från vägen. Det låg ensamt och var skyddat från insyn genom stora buskage som i årtal fått växa fritt. Hon parkerade ändå bilen på baksidan av huset. Och när kvinnan kom med mat till hennes farmor stängde hon dörren till deras rum.

Nina hade ingen aning om vilken uppståndelse det hade blivit kring barnarovet. Hon visste inte att poliser i hela landet letade efter det försvunna barnet. Att allmänheten genom TV uppmanades hålla ögonen öppna efter en kvinna och ett barn som färdades i en vit Honda Civic. Det fanns ju ingen TV i huset.

Hon tänkte heller inte på bortförandet av barnet som ett barnarov. Hon såg det som något helt naturligt att barnet nu äntligen hade fått komma till sin rätta mamma.

De hemiska mardrömmarna hade nu helt upphört. Heller inga hallucinationer. Hon vaknade ofta på natten och kände med handen efter att barnet var kvar. Sen somnade hon lugnt. De drömmar hon kom ihåg när hon vaknade på morgonen handlade hela tiden om hennes barn. Ibland hade det vuxit och kunde prata med henne. Barnet pratade engelska.

Nina ägnade all sin tid åt barnet. Vid minsta gny var hon genast där med nappflaskan eller någon leksak. Om det inte hjälpte tog hon barnet i famn och vaggade det till sömns.

Det finns ingenting som går att jämföra med en moders kärlek till sitt barn. Den är som en het våg som värmer hjärtat. Nina kom ihåg att George ibland brukade säga. "Störst av allt är Kärleken". Det var ett citat ur Bibeln.

"Det borde ha stått: "Störst av allt är Moderskärleken", tänkte Nina.

Hennes tankar kretsade ibland kring tiden i England med George. Ett ljust kapitel i hennes liv som slutade i en stor tragedi. Hon hade inte haft någon närmare kontakt med George sedan de skildes. De skrev inga brev. Men någon gång hade George ringt och frågat hur hon hade det. George var trots allt den stora kärleken i hennes liv. Och inte bara det. Han var också den enda.

Korta stunder hände det att den parallella verkligheten gjorde sig påmind. Den som sa att hon inte var barnets riktiga mor. Men hon var snabb med att mota bort tankarna. Och strax blev hon Gulaab igen.

Hon märkte också tydliga förändringar i sitt eget beteende, Den riktiga Gulaab, hennes kusin, var en lugn och stillsam person. Hon talade långsamt och skyndade inte på stegen. Nu märkte hon att gjorde detsamma. I sina andra personligheter var Nina en person som talade fort och alltid hade bråttom. Hon märkte också att hon tänkte tankar som inte kunde vara hennes egna. Förändringen var total.

Några gånger var hon tvungen att ta bilen för att åka och handla mat till sig själv och fylla på med barnmat och blöjor. Hon åkte till Prahkun Chai och undvek Ban Kruat där hon kunde bli sedd av släktingar. På återvägen hade hon stannat till vid ett fruktstånd vid vägen.

Hon märkte inte att kvinnan som stod i standet tittade misstänksamt på henne och bilen.

23

Telefonen ringde. Det var Gulaab som svarade. Det var polischefen.

”Vi har fått ett tips från en kvinna i byn Ban Yang halvvägs mellan Ban Kruat och Prahkun Chai. Hon säger att hon flera gånger har observerat en kvinna i en vit Honda Civic, som stannat till för att handla frukt av henne. Hon kan inte säga om det var något barn med i bilen. Den här kvinnan som hon har observerat bor tydligen i ett av husen i byn. Det här är något vi omedelbart måste följa upp”.

”Kan ni själva ta er till polishuset eller ska vi hämta upp er”? undrade polischefen.

Just då var Gulaabs bror iväg med bilen.

”Vi vore glada om ni ville hämta upp oss”, sa Gulaab.

”Kan det vara sant”, undrade Bosse. Ska det äntligen bli ett slut på den här mardrömmen.

Efter knappt tio minuter kom tre polisbilar i full fart och stannade på vägen utanför huset. I den första bilen fanns fyra poliser. I den andra två, en av dem var polischefen. Bosse och Gulaab hoppade in i baksätet. Den tredje bilen var tom så när som på föraren.

”Efterlysningen i TV har varit mycket effektiv”, sa polischefen när de kom till polishuset. ”Det har kommit in

massor av tips till polisstationer i hela landet. Vi har hela tiden trott att hon har uppehållit sig i närområdet. Och kanske har vi rätt”.

Polisbilarna for i rasande fart med påslagna sirener. Efter knappt 20 minuter var de framme i byn Ban Yang. De stannade till vid fruktståndet och pratade med fruktförsäljerskan som hade lämnat tipset. Hon visade dem var huset fanns.

Polischefen samlade sina mannar omkring sig och höll en kort konferens. Bosse och Gulaab höll sig i bakgrunden.

”Vi har tänkt omringa huset. Vad vi har förstått är kvinnan sinnesförvirrad och kanske har hon ett vapen. Vi är alla beväpnade och tänker gå fram med laddade vapen. Men troligen behöver vi inte använda dem”, sa polischefen.

Det var som i en amerikansk gangsterfilm. Sju poliser med lyfta vapen smög sig fram och spred sig sedan runt huset. Huset var omringat.

”Ni måste hålla er på avstånd”, sa polischefen. ”Vi vet inte vad kvinnan kommer att göra om hon blir desperat”.

Bosse och Gulaab ställde sig bakom ett buskage, varifrån de hade god överblick över huset och dess entré.

Bosses hjärta slog våldsamt och Gulaab var alldeles blek. ”Kunde det vara sant att deras barn fanns därinne? Jag hoppas att det är sant. Jag orkar inte med fler besvikelser”, tänkte Bosse.

Polischefen hade ställt sig framför huset med en högtalare i handen.

”Detta är polisen”, ropade han. ”Ert hus är omringat av beväpnad polis. Vi uppmanar alla som befinner sig i huset att komma ut”.

Det var alldeles tyst. Inte ett ljud från huset. Det enda som hördes var en hund som började skälla.

Efter en stund upprepade polischefen sitt meddelande genom högtalaren. Fortfarande ingen reaktion.

”Om ingenting händer inom fem minuter går vi in”, hörde de polischefen säga.

Men det behövdes inte. Dörren öppnades sakta och där stod Nina med barnet i famnen.

”Jag ville först klä på barnet”, sa hon. Hon verkade helt normal

Gulaab gjorde en ansats till att rusa fram och ta från henne barnet.

”Nej, stanna där ni är. Vi vill först undersöka vad hon har i sina fickor”, ropade polischefen.

En av polismännen gick fram och kände rutinerat på hennes kläder. En annan polisman tog fram en kamera för att dokumentera gripandet.

”Nu kan ni gå fram och hämta ert barn”, sa polischefen.

Gulaab rusade fram. Nej, hon rusade inte. Hon flög fram. Hon tog barnet i sin famn, pussade det och kramade det. Hon grät hejdlöst och kände samtidigt en obeskrivlig lycka över att ha fått tillbaka sitt förlorade barn. Bosse stod bredvid och kunde heller inte hålla tårarna tillbaka.

En av polismännen gick fram och satte handbojor på Nina. De förde henne sedan till den tomma polisbilen och satte henne i baksätet där en av polismännen satte sig bredvid för att bevaka henne. Den vita Hondan tog en annan polisman hand om för att föra den till polishuset i Ban Kruat. Bosse och Gulaab fick sätta sig i samma bil som de hade kommit med. Skillnaden den här gången var att de hade sitt barn med sig.

De for sedan till polishuset i Ban Kruat där polischefen höll ett kort förhör med Nina. Hon verkade nu förvirrad och hade svårt att svara på alla frågorna.

”Jag tror vi måste tillkalla en läkare”, sa polischefen. Men det gör vi först i morgon. Till dess får hon stanna kvar här. Vi kommer att bevaka henne hela natten”, sa polischefen som tydligen var orolig för att hon skulle göra sig själv illa.

De for direkt hem i en av polisbilarna. Deras lycka var obeskrivlig.

Epilog

Bosse och Gulaab tog sig den följande veckan till Sveriges ambassad i Bangkok för att ansöka om inresetillstånd för Gulaab. Det brukade ta några veckor. Men när ambassadpersonalen fick höra att de var föräldrarna till det försvunna barnet som alla pratade om, blev det fart och förtur. Redan efter några timmar hade Gulaab sina papper klara. De gällde i första hand tre månader. I slutet av januari gick de ombord på planet som skulle föra alla tre till Köpenhamn, sedan till Ronneby och deras nya liv.

Men det är en annan historia

Nina blev undersökt av en läkare. Han skrev ut en remiss till ett mentalsjukhus i Buriram, där hon fortfarande vistas när detta skrivs.

De hade innan de for talat med polischefen i Ban Kruat och undrat vad han trodde skulle hända Nina.

”En kidnappning betraktas om ett mycket allvarligt brott. Men i det här fallet rör det sig tydligen om en mentalsjuk person som inte kan ansvara för sina handlingar. Hon gav ju dessutom upp frivilligt. Jag tror att hon blir frikänd och släppt om behandlingen på sjukhuset gör henne frisk”.

Barnet hade inte tagit någon skada genom bortförandet. Nina hade skött väl om det. Det var också för litet för att förstå vad som hade hänt. Det fanns därför ingen risk för att det skulle få några psykiska men i framtiden, hade läkaren förklarat